

9 69 1740
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Πετρούνια (ΒΕ)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ — ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ — 1945

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1207

9 69 ΠΔΒ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ Δ. Θ.
Καθηγητοῦ τοῦ Ζ' Γυμνασίου Ἀθηνῶν

Πετρούνια (Β.Ε.)

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ — ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ — 1945

002
ΕΛΕ
Ε72Α
1207

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγ-
γραφέως.

Παύλος Σπυρίδης

PRINTED IN GREECE 1945
ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤ. ΟΙΚΟΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

1. Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ δὲν ἔμειναν πάντοτε πιστοὶ στοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ, κατάντησαν νὰ περνοῦν ἀπὸ σκλαβιὰ σὲ σκλαβιά, ὥσπου οἱ Ρωμαῖοι, ποὺ κυρίεψαν ὅλο τὸν κόσμον, ἔγιναν κύριοι καὶ σ' αὐτούς. Ἡ Παλαιστίνη, ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦσε ὁ Ἑβραϊκὸς λαός, ἔγινε μιὰ ἐπαρχία τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους καὶ τὴν ἐπαρχία αὕτη τὴν κυβερνοῦσε ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης μ' ἓναν ἀντιπρόσωπό του.

Τὸ βορεινὸ μέρος τῆς Παλαιστίνης λεγόταν Γαλιλαία. Περνώντας ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης ἀπ' αὕτη ἔφτανε μιὰ μεγάλη λίμνη, ποὺ λεγόταν Τιβεριάδα ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ γύρω σ' αὐτὴν ἦταν πολλὲς μικροπολιτεῖες καὶ χωριά. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὲς μικρὲς πόλεις ἦταν καὶ ἡ Ναζαρέτ.

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης, ὁ Καίσαρας, εἶχε κάμει γιὰ ἀντιπρόσωπό του βασιλιά στοὺς Ἰουδαίους τὸν Ἡρώδη, ζοῦσαν στὴ μικρὴ αὕτη πόλιν

τῇ Ναζαρέτ δυὸ ἄνθρωποι εὐλαβικοὶ καὶ ἡσυχοί, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Ἄννα.

Κάτω ἀπὸ τὴ σκληρὴ τυραννία τῶν Ρωμαίων καὶ ἀνάμεσα σὲ μιὰ κοινωνία βασανισμένη καὶ διεφθαρμένη, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ζοῦσαν λατρεύοντας τὸ Θεὸ καὶ κάνοντας πάντοτε μὲ μεγάλη εὐσέβεια τὸ θέλημά του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε διαλέξει γιὰ ἓνα μεγάλο ἔργο. Θὰ γινόνταν οἱ γονεῖς τῆς Παναγίας, τῆς παρθένας Μαρίας, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον τὸ γιὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ Χριστό, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχισμένους ἄνθρώπους ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα, ἀπόχτησαν ἓνα ὠραιότατο κοριτσάκι σὰν ἀγγελοῦδι καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μαρία. Ἡ ἡμέρα αὕτῃ ποὺ γεννήθηκε ἡ Μαρία ἔχει γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς μεγάλη σημασία. Ἡ Ἐκκλησία ὠνόμασε τὴ Μαρία Παναγία καὶ Θεοτόκο, μητέρα δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς γέννησής της ἔχει ὀρίσει γιορτὴ, ποὺ γίνεται στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

2. Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἦταν πολὺ εὐσεβεῖς καὶ φυλάγαν ὅλες τὶς ἐντολὲς καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ. Μία ἀπὸ τὶς ἐντολὲς ἦταν καὶ αὕτῃ. Οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε τὸ πρῶτο παιδί ποὺ θὰ ἔκαναν νὰ τὸ ἀφιερῶσουν στὸ ναό, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης

κάθε πρωτογέννητο ἀπὸ τὰ ζωντανὰ τους ἔπρεπε νὰ τὸ φέρνουν γιὰ θυσία στὸ ναό.

Καὶ τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ παράγγειλε ὁ Θεὸς στοὺς Ἑβραίους, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅταν ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Ἄγγελό του καὶ θανάτωσε ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ καὶ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἀφιέρωσαν τὴ Μαρία στὸ ναό. Ἄμα ἔκλεισε τὰ τρία χρόνια, τὴν ἔφεραν στὸ ναὸ καὶ τὴν παράδωσαν στοὺς ἱερεῖς. Θὰ ἔμενε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ναοῦ δώδεκα χρόνια. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας στὶς 21 Νοεμβρίου καὶ λέγεται Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἡ εἴσοδος δηλ. τῆς Θεοτόκου στὸ ναό.

Δὲν εἶχαν περάσει ὅμως ἀκόμη τὰ δώδεκα αὐτὰ χρόνια καὶ οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας πέθαναν. Ἡ κόρη πιά ἔμενε ὀρφανὴ καὶ σὰ θὰ τέλειωναν τὰ χρόνια τῆς ἀφιέρωσης, δὲ θὰ εἶχε πιά κανένα προστάτη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ πρὶν τὴν ἀφήσουν, εὗρηκαν ἕνα καλὸν ἄνθρωπο, ποὺ λεγόταν Ἰωσήφ καὶ ἦταν τεχνίτης μαραγκός. Αὐτὸν εὗρηκαν πὼς ἦταν ἕνας κατὰλληλος προστάτης γιὰ τὴ μικρὴ ὀρφανή. Ἀρραβώνιασαν λοιπὸν τὴ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα παράδωσαν τὴν κόρη στὸν καλὸ προστάτη της. Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία στὸ σπίτι του καὶ ζοῦσαν εἰρηνικὰ λατρεύοντας μὲ ταπεινὴ σὺνη τὸν Κύριο.

3. *Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.*

Ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὴ Θεοτόκο καὶ τῆς εἶπε: «Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν». Ποῦ θὰ πῇ: «Σὲ χαιρετῶ, Μαρία, ποῦ εἶσαι γεμάτη ἀπὸ τῆς θείας χάρης. Ὁ Θεὸς εἶναι κοντά σου. Μέσα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐλογημένη».

Καὶ σὰν τὴν εἶδε ὁ ἄγγελος φοβισμένη καὶ νὰ συλλογίζεται τί σκοπὸ εἶχε αὐτὸς ὁ χαιρετισμὸς, θέλησε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται, γιατίι εἶχε βρῇ χάρη στὸ Θεό. Τῆς εἶπε πῶς ἀπὸ τώρα ὅλες οἱ γενιὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ τὴν καλοτυχίζουν, γιατίι θὰ γίνῃ μητέρα τοῦ γιοῦ τοῦ Θεοῦ. Θὰ κάμῃ δηλαδὴ ἓνα γιό, ποῦ θὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἰησοῦ, καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ἀληθινὰ ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ σωτὴρας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ἡ παρθένα Μαρία, ρώτησε τὸν ἄγγελο πῶς μπορούσε νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα σὲ μιὰ ταπεινὴ κόρη ὅπως αὐτή. Τῆς ἀποκρίθηκε ὁμως ὁ ἄγγελος λέγοντάς της, πῶς τὸ παιδί ποῦ θὰ κάμῃ θὰ γεννηθῇ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιατίι θὰ ρθῇ σ' αὐτὴν ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου.

Τότε ἡ Μαρία γονατιστὴ μπροστὰ στὸν ἄγγελο ἀποκρίθηκε πῶς εἶναι μιὰ ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ κι ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀγγέλου. Τότε ὁ ἄγγελος πέταξε πάλι στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ πού ὁ ἄγγελος χαιρέτησε τὴ Μαρία. Ἡ γιορτὴ λέγεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ γίνεται στίς 25 Μαρτίου.

4. Ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Παρθένα Μαρία ἔφερε στὸν κόσμον τὸ γιό τοῦ Θεοῦ, τὸ Χριστό, πού δίδαξε τοὺς ἀνθρώπους, ἔπαθε πολλά, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἡ Παναγία ἔζησε κοντὰ στὸν Ἰωάννη, τὸν πιὸ ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, πού τὸν εἶχε τώρα σὰ γιό της. Στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννη, πού ἦταν στὸ χωριὸ Γεθσημανῆ κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, πέθανε μετὰ καιρὸ ἡ Παναγία.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ὀρίσει μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὸ θάνατό της, πού λέγεται Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καὶ γίνεται στίς 15 Αὐγούστου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ.

1. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη.

Ἐνας ἱερέας πού λεγόταν Ζαχαρίας μετὰ τὴ γυναῖκα του τὴν Ἑλισάβετ ζοῦσαν μετὰ ἀφοσίωση καὶ λατρεία στὸ Θεό, στὴν πόλη Ἱερουσαλήμ. Κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ ζοῦσαν εὐτυχεῖς καὶ μόνο μιὰ λύπη τοὺς βάραινε, πού δὲν εἶχαν παιδί. Παρακαλοῦσαν λοιπὸν

ταχτικά τὸ Θεὸ νὰ θελήσῃ νὰ τοὺς χαρίσῃ παιδί. Οἱ παρακλήσεις τους ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸ Ζαχαρία ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, μιὰ μέρα ποὺ ὁ εὐσεβὴς ἱερέας θυμιάτιζε μέσα στὸ ναό, καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ γιὸ καὶ νὰ τοῦ βάλῃ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ὁ Ζαχαρίας ὅμως δὲν πίστεψε εὐθὺς καὶ τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε πὼς γιὰ τιμωρία του θὰ μείνῃ ἄλαλος ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί. Κι ἀλήθεια εὐθὺς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή τοῦ Ζαχαρία τοῦ κόπηκε ἡ λαλιά.

Ἡ Ἐλισάβετ ὅταν ἔφθασε ὁ διωρισμένος καιρὸς, γέννησε γιό. Τότε συνάχτηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς, γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ, καθὼς εἶχαν συνήθεια. Εἶπαν λοιπὸν αὐτοὶ πὼς τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, δηλ. νὰ ὀνομαστῇ Ζαχαρίας. Ὅμως ἡ Ἐλισάβετ δὲν παραδεχόταν, ἀλλὰ ζητοῦσε νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Τότε μὲ νοήματα ρώτησαν τὸ Ζαχαρία καὶ αὐτὸς ἅμα κατάλαβε τί τὸν ρωτοῦν, ζήτησε μιὰ πλάκα νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα. Ἐγραψε λοιπὸν, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε παραγγείλει, τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Εὐθὺς λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ, ὥστε ὅλοι θαύμασαν. Δόξασε λοιπὸν ὁ καλὸς ἱερέας τὸ Θεὸ καὶ εἶπε πὼς ὁ γιὸς του Ἰωάννης θὰ γίνῃ ἓνας μέγας προφήτης.

Τὴ γέννηση τοῦ Ἰωάννη γιορτάζουμε στὶς 24 Ἰουνίου.

2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου

Ὄταν μεγάλωσε ὁ Ἰωάννης πῆγε κοντὰ στὸν ποταμὸ τὸν Ἰορδάνη στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας κι ἐκεῖ ἔκαμε τὸ κήρυγμά του. Ζοῦσε ἐκεῖ φορώντας ἓνα δέρμα γκαμήλας δεμένο μὲ μιὰ πέτσινη ζώνη κι ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἄκουαν νὰ τοὺς συμβουλεύη καὶ νὰ τοὺς ὁδηγῇ στὶς καλές πράξεις, γιὰ νὰ τὴν τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐκείνους ποὺ μετανοοῦσαν ὁ Ἰωάννης τοὺς βάφτιζε στὸν Ἰορδάνη, γιὰ νὰ καθαρίζωνται ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες των. Κι ὅταν τοὺς βάφτιζε, τοὺς ἔλεγε πῶς αὐτὸς τοὺς βάφτιζε μὲ νερό, μὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπ' αὐτόν, θὰ τοὺς βάφτιζε μὲ Πνεῦμα Ἅγιο. Ἔτσι προφήτεψε ὁ Ἰωάννης γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ κι ἔλεγε πῶς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄξιος οὔτε τὰ ὑποδήματά του νὰ λύσῃ. Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦρθε πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, λέγεται καὶ Πρόδρομος, κι ἐπειδὴ βάφτιζε ὅσους μετανοοῦσαν καὶ βάφτισε κι αὐτὸν τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, γι' αὐτὸ λέγεται καὶ Βαπτιστής.

3. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννη

Βάφτιζε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης στὸν Ἰορδάνη, καὶ πολλοὶ ποὺ ἄκουαν τὴ φήμη του μαζεύονταν ἐκεῖ προσέχοντας μὲ σεβασμὸ μεγάλο στὸ κήρυγμά του. Μὲ θάρρος μεγάλο ὁ Ἰωάννης κατηγοροῦσε τοὺς ἁμαρτωλοὺς,

• όποιοι καί νά ήταν. "Ετσι λοιπόν έλεγε καί γιά τó βασιλιά τής Γαλιλαίας τόν 'Ηρώδη καί τή γυναίκα του τήν 'Ηρωδιάδα, πώς δίχως άλλο θά τιμωριοῦνταν από τó Θεό γιά τίς άμαρτίες πού έκαμαν. Τότε ó 'Ηρώδης έδωσε διαταγή νά τόν πιάσουν καί νά τόν ρίξουν στή φυλακή. Μά καί στή φυλακή ó 'Ιωάννης μέ τήν ίδια πάντοτε άφοβία κατηγοροῦσε τούς άδίκους αὐτούς βασιλείς. Γι' αὐτό ή 'Ηρωδιάδα έξαιρετικά είχε μεγάλη έχθρα τοῦ 'Ιωάννη καί γύρευε τρόπο νά τόν έκδικηθῇ. Καί βρῆκε μιá μέρα τήν εύκαιρία.

Τήν ήμέρα κείνη ó 'Ηρώδης είχε τά γενέθλιά του καί έκαμε γιορτή. Είχε καλέσει λοιπόν σέ τραπέζι τούς αὐλικούς του καί όλους τούς άρχοντες. Μετά τó φαγητό ήρθε καί ή κόρη του ή Σαλώμη στήν αίθουσα καί χόρευε μπροστά στους άρχοντες καί στον 'Ηρώδη έναν πολὺ ώραίο χορό, πού ó 'Ηρώδης καταμαγεύθηκε. Πάνω στον ένθουσιασμό του τότε, είπε στή Σαλώμη νά τοῦ ζητήση ό,τι ήθελε καί αὐτός ώρκίστηκε νά τής τó δώση. Τότε έτρεξε ή Σαλώμη καί ζήτησε τή γνώμη τής μητέρας της καί αὐτή άμέσως τής είπε νά ζητήση από τόν 'Ηρώδη τήν κεφαλή τοῦ 'Ιωάννη σ' ένα πιάτο.

"Όταν άκουσε ó 'Ηρώδης από τή Σαλώμη αὐτή τήν άπαίτηση, στενοχωρήθηκε πολὺ, γιατί φοβόταν νά σκοτώση τόν 'Ιωάννη, πού κόσμος πολὺς τόν είχε γιά μεγάλο προφήτη. Δέν μπορούσε όμως νά παραβῇ καί τόν όρκο πού είχε δώσει μπροστά στους άρχοντες. "Εδωσε λοιπόν διαταγή κι έκοψαν τó κεφάλι τοῦ 'Ιω-

άννη καὶ τὸ δώσαν τῆς Σαλώμης μέσα σ' ἓνα πιάτο.
Κι αὐτὴ τὸ πῆγε στὴ μητέρα της.

Ἄμα ἔμαθαν τὸν ἀποκεφαλισμό τοῦ Ἰωάννη οἱ μαθητές
του, ἦρθαν καὶ πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ
εὐλάβεια.

Ἡ γιορτὴ γιὰ τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη γίνεται
στὶς 29 Αὐγούστου.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΩΣ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

1. Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Μαρία ἦταν ἑτοιμὴ νὰ γεννήσῃ,
ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων καὶ ὅλου τοῦ κόσμου
τότε, ὁ Καῖσαρ Αὐγούστος, θέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴ,
νὰ μάθῃ δηλαδὴ πόσος ἦταν ὁ λαὸς στὸ κράτος του.
Ἔβγαλε λοιπὸν διαταγὴ νὰ βρεθοῦν τὴν ὠρισμένη
μέρα κάθε ἄνθρωπος στὴν πατρίδα του. Ὁ Ἰωσήφ
καὶ ἡ Μαρία ἔμεναν τότε στὴ Ναζαρέτ καὶ γιὰ νὰ γρα-
φτοῦν ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν ἡ πα-
τρίδα τοῦ Ἰωσήφ. Ξεκίνησαν λοιπὸν κι αὐτοὶ γιὰ
κεῖ. Μὰ ὅταν ἔφτασαν, τὰ σπιτίγια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα ἦταν
πιασμένα καὶ τόπο δὲν εὗρισκαν νὰ μείνουν. Ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμὴ ἡ Μαρία ἦταν νὰ γεννήσῃ. Ἀναγκάστη-
καν πιά νὰ μποῦν μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, στὴν ἄκρῃ τῆς
Βηθλεέμ, ὅπου τὴν εἶχαν κάμει χάνι γιὰ τὰ ζῶα. Ἐκεῖ

τῇ νύχτᾳ ἡ Μαρία γέννησε τὸν Κύριό μας τὸν Ἰησοῦ Χριστό, κι ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο μέρος, τὸν ἔβαλε σπαργανωμένο μέσα σ' ἓνα παχνί, ποῦ ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τρῶνε τὰ ζῶα.

Τὴν ὥρα ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἔλαμψε ὁ οὐρανός, καὶ μέσα στὴ λάμψη του ἄγγελοι κατέβαιναν ψέλλοντας:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ποῦ θὰ πῇ: «Δόξα στὸ Θεὸ ψηλά καὶ εἰρήνῃ κάτω στὴ γῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἔρχεται ἡ σωτηρία τοῦ Θεοῦ».

Τὴ λάμψη αὐτὴ καὶ τοὺς ἀγγέλους ποῦ ἔψελναν, τὰ εἶδαν μερικοὶ βοσκοί, ποῦ ξαγρυπνοῦσαν ἔξω στὸ λιβάδι μὲ τὰ πρόβατά τους. Φόβος ἔπιασε τοὺς βοσκούς αὐτοὺς, ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ ξηγήσουν τὸ ὅ,τι ἔβλεπαν. Μὰ ἄγγελος Κυρίου ἦρθε μπροστά τους τότε καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ φοβοῦνται, κι αὐτὸς τοὺς φέρνει μιὰ μεγάλη χαρά, ποῦ εἶναι χαρὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου γεννήθηκε τὴν ὥρα αὐτὴ στὴ Βηθλεέμ. Τοὺς ἔδειξε λοιπὸν νὰ πᾶνε ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ βροῦνε τὸ παιδί σπαργανωμένο μέσα στὸ παχνὶ τῶν ἀλόγων. Οἱ βοσκοὶ ἔτρεξαν εὐθὺς καὶ βρῆκαν, καθὼς τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος, τὸ θεῖο βρέφος μέσα στὸ παχνὶ τῆς σπηλιᾶς. Τὸ προσκύνησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό.

2. Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

Ἀφοῦ γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἦρθαν τρεῖς μάγοι, δηλ. σοφοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ρωτοῦσαν νὰ μάθουν ποῦ γεννήθηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Οἱ μάγοι εἶχαν ἰδῆ στὴν Ἀνατολὴ ἓνα καινούργιο ἄστρο ποὺ ἔδειχνε πὼς γεννήθηκε ἓνας μέγας βασιλιάς. Σὰν ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ νέο βασιλιά ὁ Ἡρώδης, ποὺ ἦταν αὐτὸς τότε βασιλιάς στὴν Ἰουδαία, φοβήθηκε μὴ χάσῃ αὐτὸς τὸ θρόνο του. Κάλεσε λοιπὸν ἐμπρὸς του τοὺς σοφοὺς τῆς χώρας του καὶ τοὺς ρώτησε νὰ τοῦ ποῦν ποῦ ἔχει γεννηθῇ ὁ νέος βασιλιάς, ὁ Χριστός. Αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν πὼς σύμφωνα μὲ τὰ προφητικὰ βιβλία, ὁ Χριστὸς πρέπει νάχῃ γεννηθῇ στὴ Βηθλεέμ. Ἡ Ἡρώδης θέλοντας νὰ μάθῃ ποιά ἡλικία ἔχει ὁ νεογέννητος βασιλιάς, φώνησε τοὺς τρεῖς μάγους κι ἔμαθε ἀπ' αὐτοὺς ποιὸν καιρὸ εἶδαν τὸ καινούργιο ἄστρο στὴν Ἀνατολή. Ὑστερα εἶπε στοὺς μάγους ἀφοῦ βροῦν τὸ παιδί καὶ τὸ προσκυνήσουν, νὰ γυρίσουν πάλι σ' αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ ποῦν τὰ κατέκαστα. Γιατὶ ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ πάῃ κι αὐτὸς νὰ τὸ προσκυνήσῃ. Ὅμως στ' ἀληθινὰ σκοπὸς τοῦ Ἡρώδη ἦταν νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ οἱ μάγοι, εἶδαν πάλι τὸ ἄστρο νὰ στέκῃ πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔμενε τὸ παιδί. Μπῆκαν λοιπὸν χαρούμενοι καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸ παιδί, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἡ

Παναγία. Ἀφοῦ τὸ προσκύνησαν, ἔδωσαν στὸ παιδί γιὰ δῶρα σμύρνα, χρυσάφι καὶ λιβάνι.

Ἐνῷ ἦταν ἔτοιμοι νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μὴ περάσουν ἀπὸ τὸν Ἡρώδη πάλι, γιατί ἔχει κακοὺς σκοπούς. Ἔτσι λοιπὸν οἱ μάγοι ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

3. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο

Μόλις ἔφυγαν οἱ μάγοι, παρουσιάστηκε στὸν Ἰωσήφ ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ εὐθὺς τὴ Μαρία καὶ τὸ παιδί καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιατί ὁ Ἡρώδης θὰ ζητήσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί. Καὶ νὰ μὴ γυρίσουν πάλι στὴ Βηθλεέμ πρὶν τὸν εἰδοποίηση.

Τοῦ Ἀγγέλου τὴν ἐντολὴ δὲν τὴν παράκουσε ὁ Ἰωσήφ, ἀλλὰ πῆρε τὴν Παναγία καὶ τὸ παιδάκι κι ἔφυγαν εὐθὺς γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ἀμα εἶδε ὁ Ἡρώδης πὼς οἱ μάγοι τὸν εἶχαν γελάσει, θύμωσε πάρα πολύ, γιατί δὲ θὰ μπορούσε νὰ βρῇ τὸ παιδί. Τότε ἀποφάσισε κι ἔδωσε διαταγὴ νὰ σκοτώσουν οἱ στρατιῶτες ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ βρίσκονταν στὴ Βηθλεέμ ἀπὸ μωρὰ ὡς δυὸ χρονῶν. Ἔτσι πίστευε πὼς δὲ θὰ γλύτωνε καὶ ὁ Χριστός, γιατί καθὼς λογάριαζε δὲ θὰ ἦταν ἀκόμη ὁ Χριστὸς δυὸ χρονῶν. Ὅμως ὁ Χριστὸς ἦταν πιὰ τώρα στὴν Αἴγυπτο, κι ἔτσι ὁ Ἡρώδης

δὲν πέτυχε τὸ σκοπὸ τοῦ. Μάλιστα τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ φοβερὴ αὐτὴ καταδίκη τῶν παιδιῶν καὶ πέθανε βασανισμένος ἀπὸ κακὴ ἀρρώστεια.

4. Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴ Ναζαρέτ.

Μόλις πέθανε ὁ Ἡρώδης, παρουσιάστηκε πάλι ὁ ἄγγελος στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέγει: «Ἰωσήφ, τώρα μπορεῖς νὰ ξαναγυρίσης στὴν πατρίδα σου, γιατί δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ».

Πῆρε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ τὴν οἰκογένειά του καὶ γύρισαν στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου πιά ἐγκαταστάθηκαν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγεται καὶ Ναζωραῖος.

Τὴν ἡμέρα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ γιορτάζουμε στὶς 25 Δεκεμβρίου, τὰ Χριστούγεννα. Τότε ψέλνεται καὶ τὸ ὠραῖο τροπάριο:

«Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι, μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι, δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός».

Ποὺ θὰ πῇ: Σήμερα ἡ παρθένος Μαρία γέννησε τὸν ὑπερούσιο (τὸ Θεὸ δηλ. ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ ὕλη, ἀπὸ οὐσία, ἀλλὰ πνεῦμα θεῖο) καὶ ἡ γῆ πρόσφερε τὴ σπηλιά νὰ γεννηθῇ ὁ ἀπρόσιτος (ποὺ δὲν τὸν φτάνει δηλ. ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου). Ἄγγελοι μαζὶ μὲ τοὺς βοσκούς

δοξολογοῦν καὶ μάγοι πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν τὸ παιδί μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ ἄστρου. Γεννήθηκε γιὰ τὴ σωτηρία μας ἓνα νέο παιδί, ποὺ εἶναι ὁ αἰώνιος Θεός.

5. Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρονῶν στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν κάθε χρόνο νὰ πηγαίνουν στὴν Ἱερουσαλήμ νὰ γιορτάζουν ἐκεῖ τὸ Πάσχα. Ταχτικά πῆγαιναν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν ἦταν δώδεκα χρονῶν τὸ παιδί, τὸ πῆραν κι αὐτὸ μαζί τους. Σὰν τέλειωσαν οἱ μέρες τῆς γιορτῆς, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ συμπατριῶτες τους ξεκίνησαν νὰ γυρίσουν στὴ Ναζαρέτ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, εἶχε μείνει στὴν Ἱερουσαλήμ. Κι ἀφοῦ εἶχαν κάνει μιὰ μέρα δρόμο, τὸν γύρεψαν ἀνάμεσα στὴ συνοδεία καὶ στοὺς συγγενεῖς, ὅπου πίστευαν πὼς θὰ ἦταν, μὰ δὲν τὸν βρῆκαν. Ταραγμένοι καὶ γεμᾶτοι ἀνησυχία γύρισαν στὴν Ἱερουσαλήμ, κι ἔψαχναν, ὥσπου τὸν βρῆκαν τέλος ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ὁ Ἰησοῦς καθόταν ἡσυχά στὸ Ναὸ ἀνάμεσα στοὺς ἱερωμένους, τοὺς ἄκουγε καὶ μιλοῦσε μαζί τους μὲ τόση σοφία, ποὺ ὅλοι στέκονταν ἐμπρὸς του γεμᾶτοι θαυμασμό.

Καθὼς τὸν εἶδε ἡ μητέρα του, ἔτρεξε εὐθύς καὶ τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκαμες; Ὁ πατέρας σου κι ἐγὼ σὲ γυρεύαμε μὲ μεγάλη ἀνησυχία». Ὁ Ἰη-

σοὺς ὅμως ἀποκρίθηκε πὼς δὲν ἦταν σωστό ν' ἀνησυχήσουν, γιατί ἔπρεπε νὰ τὸ ξαίρουν ὅτι θὰ ἦταν στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Οἱ γονεῖς του ὅμως δὲν κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτό. Ἐπειτα πῆγε κοντά τους καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴ Ναζαρέτ ὁ Χριστὸς ἔμενε πάντα μαζὺ τους, ἀκούοντάς τους μὲ φρονιμάδα σ' ὅλα, ἐνῶ ἡ μητέρα του ἔβαζε στὴν καρδιά της ὅλα του τὰ λόγια.

6. Ἡ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ζοῦσε καὶ βάπτιζε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη, ὅταν ὁ Χριστὸς ἔγινε τριάντα χρόνων. Πῆγε λοιπὸν κι ὁ Χριστὸς σ' αὐτὸν γιὰ νὰ βαφτιστῇ. Μὰ καθὼς τὸν εἶδε ὁ Ἰωάννης τοῦ εἶπε πὼς δὲν μπορούσε νὰ τὸν βαπτίσῃ αὐτός, ἀλλὰ ἀπεναντίας ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἰωάννη. Ὁμως ὁ Ἰησοῦς ἐπέμενε λέγοντας πὼς ὁ Ἰωάννης ἔπρεπε νὰ τὸν βαπτίσῃ, γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Ἰωάννης τὸν βάπτισε. Καὶ καθὼς ἔγινε αὐτὸ οἱ οὐρανοὶ ἀνοίξαν καὶ φάνηκε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ κατέβηκε σὰν περιστέρι καὶ ἐτάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λήῃ: «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μου ὁ ἀγαπημένος».

Ἡ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ γιορτάζεται στὶς 6 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς μεγάλες γιορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Λέγεται καὶ γιορτὴ τῶν Φώτων καὶ

Καὶνὴ Διαθήκη Β. Πετροῦνια. Ἐκδ. Δ'

Θεοφάνεια, ἐπειδὴ στὴ βάφτιση τοῦ Χριστοῦ φάνηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἡ τρισυπόστατη ἁγία Τριάδα, δηλ. ὁ Θεός, ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Στὴ γιορτὴ αὕτῃ ψέλνομε τὸ τροπάρι τοῦτο:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις. Τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε υἱὸν ὀνομάζουσα, καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἵδει περιστερᾶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεὶς Χριστὲ ὁ Θεός καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι».

Ποῦ θὰ πῇ: «Στὸν Ἰορδάνῃ ποῦ βαπτίζουσιν, Κύριε, ἔγινε σὲ μᾶς φανερὸ νὰ προσκυνοῦμε τὴν Ἁγία Τριάδα. Γιατὶ τοῦ πατέρα σου ἡ φωνὴ τὸ μαρτύρησε λέγοντάς σε ἀγαπημένο του γιό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡσὰν περιστέρι, βεβαίωσε πῶς ὁ λόγος εἶναι ἀληθινός. Ἐσὺ φάνηκες καὶ φώτισες τὸν κόσμον, Χριστὲ καὶ Θεέ μας, δοξασμένος νὰ εἶσαι».

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς διαλέγει τοὺς δώδεκα μαθητάς του.

Ἀφοῦ βαπτίστηκε ὁ Ἰησοῦς, ἄρχισε τὸ ἔργο του. Τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ διδασκαλία του, ποῦ ἔκανε στὸ λαό, καὶ τὰ θαύματά του. Ὁ Χριστὸς πῆγε τώρα κι ἔμεινε στὴν πόλιν Καπερναοὺμ στὴ Γαλιλαία. Ἐκεῖ

εἶναι μιὰ λίμνη, ἡ Τιβεριάδα ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖ περπατοῦσε μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς καὶ βλέπει δυὸ ψαράδες, τὸ Σίμωνα, ποὺ τὸν ὠνόμασαν καὶ Πέτρο καὶ τὸν Ἀντρέα. Αὐτοὶ ἦταν ἀδέρφια καὶ ἔρριχναν κεῖνη τῇ στιγμῇ τὰ δίχτυα τους γιὰ ψάρεμα. Τοὺς πλησίασε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε κοντά του καὶ θὰ τοὺς κάμῃ νὰ ψαρεύουν ἀνθρώπους. Εὐθὺς καὶ οἱ δυὸ ἄφησαν τὰ δίχτυα καὶ πῆγαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Μιὰ ἄλλη μέρα εἶδε ὁ Χριστὸς στὴ λίμνη μέσα στὴ βάρκα τοὺς τρεῖς ἄλλους ψαράδες, ποὺ ἐτοίμαζαν κι αὐτοὶ τὰ δίχτυα τους. Ἦταν κι αὐτοὶ δύο ἀδέρφια, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης μὲ τὸν πατέρα τους τὸ Ζεβεδαῖο. Ὁ Χριστὸς φώναξε καὶ σ' αὐτοὺς νὰ πᾶνε κοντά του. Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἄφησαν ἀμέσως τὴ βάρκα καὶ τὸν πατέρα τους κι ἀκολούθησαν τὸ Χριστό. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες βρῆκε ὁ Ἰησοῦς ἓνα πατριώτη τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἀντρέα, τὸ Φίλιππο καὶ τὸν πῆρε κι αὐτὸν μαζί του. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φίλιππος εἶπε στὸν ἀδερφό του, τὸ Ναθαναήλ, ποὺ ὠνομάστηκε καὶ Βαρθολομαῖος, ὅτι βρῆκαν ἐκεῖνον ποὺ γι' αὐτὸν μιλοῦν οἱ προφῆτες στὰ ἱερὰ βιβλία καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Μὰ ὁ Ναθαναήλ δὲν πίστευε, πῆγε ὅμως ἀπὸ περιέργεια μαζί μὲ τὸν ἀδερφό του, στὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς μόλις πλησίασε ὁ Ναθαναήλ τοῦ εἶπε πῶς πρὶν τὸν εὕρῃ ὁ ἀδερφός του, αὐτὸς τὸν εἶδε, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά. Μόλις ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ναθαναήλ πίστεψε εὐθὺς καὶ εἶπε,

«Διδάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ».

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε τότε. «Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πῶς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τῆ συκιά πίστεψες. Θὰ δῆς ἀπ' αὐτὸ πολὺ μεγαλύτερα».

Ἔτσι διάλεξε σὲ λίγον καιρὸ ὁ Ἰησοῦς δώδεκα μαθητές, ποὺ εἶναι: Ὁ Σίμων ἢ Πέτρος καὶ ὁ Ἀντρέας, ἀδέρφια, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τοῦ Ζαβεδαίου τὰ παιδιά. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος, ἀδέρφια. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Λεβαῖος, γιοὶ τοῦ Ἀλφαίου. Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος, ὁ Σίμωνας ὁ Κανανίτης (ἀπὸ τὴν πόλη Κανᾶ) καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

2. Τὸ θαῦμα στὴν Κανᾶ,

Λίγο μετὰ τὸ διάλεγμα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ, γινόταν στὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἓνας γάμος, ὅπου ἦταν καλεσμένη καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς μαθητές του. Πάνω στὸ συμπόσιο τοῦ γάμου σῶθηκε τὸ κρασί. Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ τὸ εἶπε στὸ γιό της καὶ εἶπε καὶ στοὺς ὑπηρέτες ν' ἀκούσουν ὅ,τι ὁ Χριστὸς θὰ τοὺς ἔλεγε. Λέγει λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς στοὺς ὑπηρέτες νὰ γεμίσουν μὲ νερὸ τὶς ἑξὶ στάμνες ποὺ ἦταν ἐκεῖ. Αὐτοὶ ἔκαναν τὴν παραγγελία. Τότε ὁ Χριστὸς τὶς εὐλόγησε καὶ εἶπε νὰ γεμίσουν τὰ ποτήρια καὶ νὰ δίνουν στοὺς καλεσμένους. Καθὼς δοκίμασαν αὐτοὶ καὶ εἶδαν πῶς ἦταν ἓνα ἔξοχο κρασί, εἶπαν στὸν νοικο-

κύρη τοῦ σπιτιοῦ, πῶς τὸ σωστὸ ἦταν πρῶτα τὸ καλὸ κρασί νὰ ἔφερναν καὶ ὅταν ὁ κόσμος μεθοῦσε νὰ ἔφερναν τὸ κατώτερο κι ὄχι ὅπως ἔκαμαν τώρα. Δὲν εἶχαν καταλάβει πῶς ὁ Χριστὸς εἶχε κάμει τὸ νερὸ κρασί, τὸ πρῶτο θαῦμα ποὺ μ' αὐτὸ ἔδειξε τὴ δύναμή του κι ἔκαμε νὰ πιστέψουν ἀκόμη πιὸ πολὺ σ' αὐτὸν οἱ μαθητές του.

3. Ἡ ἀνάστασις τοῦ γυιοῦ τῆς χήρας στὴ Ναὶν

Ὅταν μιὰ μέρα, ὁ Χριστὸς πήγαινε μὲ τοὺς μαθητές του στὴν Ναὶν, μιὰ πόλη τῆς Γαλιλαίας, εἶδε νὰ γίνεται μιὰ κηδεία. Ἐμαθαν πῶς ἦταν ἑνὸς νέου μοναχογιοῦ καὶ σὲ λίγο εἶδαν καὶ τὴ χήρα μητέρα του, ποὺ πήγαινε κοντὰ στὸ νεκρὸ θρηνώντας ἀπαρηγόρητα. Ὁ Χριστὸς καθὼς τὴν εἶδε λυπήθηκε καὶ πλησίασε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴν κλαίη, γιατί ὁ γιὸς της θ' ἀναστηθῇ. Εἶπε λοιπὸν νὰ σταθοῦν καὶ πλησίασε τὸ νεκρό. Τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ εἶπε: «Νέε, σήκω ἐπάνω». Εὐθὺς ὁ νεκρὸς κινήθηκε, ζωντάνεψε καὶ σηκώθηκε ὀρθίος μιλώντας. Ὁ Ἰησοῦς, τὸν παράδωσε στὴ μητέρα του. Ὁ κόσμος ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, δόξασαν τὸ Θεὸ καὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ καὶ διάδωσαν σ' ὅλη τὴ χώρα τὴν εἴδηση.

4. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου.

Μιὰ μέρα ἦρθε στὸν Ἰησοῦ ἓνας Ἑβραῖος, ποὺ λεγόταν Ἰάειρος καὶ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς,

δηλ. τοῦ τόπου ὅπου οἱ Ἑβραῖοι συνάζονται γιὰ νὰ κάμουν τὴ λατρεία τους στὸ Θεό. Ὁ Ἰαείρος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὴ μικρὴ του μοναχοκόρη, ποὺ ἦταν ἐτοιμοθάνατη ἀπὸ βαρεῖα ἀρρώστεια.

Ὁ Ἰησοῦς δέχτηκε ἀμέσως. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν, ἦρθε ἓνας ἀποσταλμένος ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ εἶπε πῶς ἡ κόρη εἶχε πεθάνει. Ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶδε τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Ἰαείρου, τὸν παρηγόρησε λέγοντάς του ὅτι ἡ κόρη του θὰ σωθῇ, μόνον αὐτὸς νὰ ἔχῃ πίστη. Ὅταν ἔφτασαν, ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ μὴν ἀφήσουν κανένα μέσα στὸ σπίτι. Ἐπειτα μπῆκε αὐτὸς με τοὺς τρεῖς μαθητές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ τοὺς ἔλεγε νὰ μὴν ἔχουν φόβο, γιὰτὶ ἡ κόρη τους δὲν πέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται. Πλησίασε λοιπόν, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε: «Σῆκω ἐπάνω κόρη μου». Εὐθὺς τὸ κορίτσι πῆρε πάλι ζωὴ κι ἀναστήθηκε. Εἶπε τότε νὰ τῆς δώσουν φαγητὸ καὶ παράγγειλε σ' ὅλους, ποὺ ἔμεναν γεμάτοι θαυμασμὸ καὶ πίστη στὸν Ἰησοῦ νὰ μὴν εἰποῦν τίποτα γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα σὲ κανένα.

5. Ὁ Ἰησοῦς γιατρεύει δέκα λεπρούς.

Πήγαινε κάποτε ὁ Χριστὸς σ' ἓνα χωριό. Λίγο πρὶν νὰ μπῇ σ' αὐτό, τὸν εἶδαν δέκα ἀνθρωποῖς ῥρωστοὶ ἀπὸ τὴ φοβερὴ λέπρα. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ λεπροί, φώ-

Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἱαείρου.

ναζαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Χριστὸ νὰ τοὺς κάμῃ καλὰ. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς γιάτρεψε, γιατί πολὺ τοὺς λυπήθηκε, καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴν παραλείψουν νὰ πᾶνε στοὺς ἱερεῖς πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ μποῦνε στὰ σπίτια τους. Γιατὶ ὁ νόμος ὥριζε γιὰ τοὺς λεπρούς νὰ μὴν ἀνακατεύωνται μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστεια τους εἶναι κολλητική. Ἔτσι λοιπὸν κι οἱ δέκα αὐτοὶ λεπροὶ ἔκαμαν.

Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δέκα ὁ ἓνας γύρισε ὕστερα στὸ Χριστὸ καὶ γονάτισε μπροστά του νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, κι αὐτὸς δὲν ἦταν Ἰσραηλῆτης, ἀλλὰ Σαμαρείτης. Ὁ Χριστὸς τότε εἶπε: «Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἑννιά; Ὅλοι δὲν καθαρίστηκαν; Γιατὶ λοιπὸν ἦρθε αὐτὸς μόνον ὁ ξένος νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό;» Καὶ στὸν ἄνθρωπο εἶπε: «Πήγαινε, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε».

6. Ὁ Ἰησοῦς γιατρεύει τὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ.

Πολὺς κόσμος εἶχε μαζευτῇ μιὰ μέρα σ' ἓνα σπίτι στὴν Καπερναοῦμ, ὅπου δίδασκε ὁ Ἰησοῦς. Ἐκεῖ φέραν ἓνα παράλυτο κρατώντας τον τέσσερες ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ, καὶ δὲν μποροῦσαν ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ περάσουν νὰ μποῦν μέσα στὸ σπίτι. Τότε ἀνέβηκαν ἐπάνω στὴ στέγη, ἀνοιξαν ἓνα μέρος καὶ ἀφοῦ ἔβαλαν τὸν παράλυτὸ πάνω σὲ στρῶμα, τὸν κατέβασαν μὲ σχοινιά ἐκεῖ πού ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Αὐτὸς εἶδε πόσο με-

γάλη ἦταν ἡ πίστη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ λέει
στον παράλυτο:

«Παίδι μου, συγχωριοῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Καθὼς ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια μερικοὶ Ἑβραῖοι γραμματεῖς, δηλαδὴ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, σκέφτηκαν πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶπε βλασφημία, γιὰτὶ μόνον ὁ Θεὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τὶς ἁμαρτίες. Ὁ Χριστὸς ἀμέσως κατάλαβε τὴ σκέψη ποὺ ἔκαμαν αὐτοὶ καὶ τοὺς εἶπε: «Τί βάλατε στὸ νοῦ σας; Θέλετε νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἔχω τὴ δύναμη νὰ συγχωρῶ ἁμαρτίες καὶ νὰ γιατρέψω τὶς ἄρρωστες ποὺ ἔρχονται ἀπ' αὐτές;» Καὶ γύρισε ἀμέσως στὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ εἶπε. «Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πῆγαινε». Κι εὐθὺς ὁ παράλυτος σηκώθηκε στὰ πόδια τοῦ φορτώθηκε καὶ τὸ κρεβάτι του κι ἔφυγε περπατώντας γερά. Ὅλοι θαύμασαν καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ μὲ τὸ θαῦμα αὐτό.

7. Ὁ Χριστὸς γιατρεύει τὸν ὑπηρέτη τοῦ Ἑκατόνταρχου.

Στὴν Καπερναοὺμ, ποὺ βρισκόταν ὁ Χριστὸς, ἦρθε μπροστὰ του μιὰ μέρα ἓνας ἀξιωματικὸς Ρωμαῖος, ἑκατόνταρχος, ποὺ εἶχε δηλ. στὶς διαταγές του ἑκατὸ στρατιῶτες. Αὐτὸς εἶχε ἓναν ὑπηρέτη παράλυτο κι ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστὸς, ἦρθε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ γιατρέψῃ τὸν ὑπηρέτη.

Ὁ Ἰησοῦς πρόθυμα τοῦ ἀποκρίθηκε ὅτι θὰ πάη στὸ σπίτι του νὰ τὸν γιατρέψῃ. Μὰ τότε ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε στὸν Ἰησοῦ πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ πάη στὸ σπίτι του, γιατί μπορούσε καὶ ἀπὸ μακριὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ, ἀφοῦ ὅ,τι ἔλεγε γινόταν ἀμέσως. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Χριστὸς θαύμασε γιὰ τὴ μεγάλη του πίστη καὶ εἶπε σ' ὅσους βρίσκονταν ἐκεῖ πὼς τέτοια πίστη ἀλήθεια δὲ βρῆκε σὲ κανέναν Ἰσραηλίτη. Ὑστερα γυρίζοντας στὸν ἑκατόνταρχο τοῦ εἶπε: «Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ καθὼς θέλησες, γιατί μὲ τὴν πίστη σου γιατρεύτηκε ὁ ὑπηρέτης σου». Κι ἀλήθεια ὁ ὑπηρέτης εἶχε γιατρευτῇ.

8. Ὁ Ἰησοῦς γιατρεύει τὸν τυφλὸ τῆς Ἱεριχώ.

Ὁ Ἰησοῦς μιὰ μέρα ξεκίνησε νὰ πάη στὴν Ἱεριχώ. Ὅταν πλησίαζε στὴν πόλη, εἶδε ἕναν τυφλὸ πού καθόταν στὸ δρόμο καὶ ζητιάνευε. Καθὼς ἄκουσε ὁ τυφλὸς τὴ βοή κι ἔμαθε πὼς περνοῦσε ὁ Χριστός, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβίδ, ἐλέησέ με!». Ὁ κόσμος πού περνοῦσαν τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσῃ, ὅμως αὐτὸς τόσο περισσότερο φώναζε. Τότε στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ζήτησε νὰ ὀδηγήσουν ἐμπρὸς του τὸν τυφλό. Ἀμα τὸν ἔφεραν, τὸν ρώτησε ὁ Ἰησοῦς τί θέλει, κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε πὼς ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ πάλι τὸ φῶς τῶν ματιῶν του. «Ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε. Θὰ βλέπῃς πάλι», τοῦ εἶπε τότε ὁ Χριστός. Ἀμέσως

ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ βλέπῃ καὶ δόξασε τὸ Θεό, ἐνῶ ὁ κόσμος πίστευε περισσότερο στὸν Ἰησοῦ βλέποντας τὸ νέο αὐτὸ θαῦμα.

9. Ὁ Ἰησοῦς χορταίνει πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους με πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια.

Μιὰ μέρα κόσμος πολὺς ἀκολούθησε τὸν Ἰησοῦ ἔξω στοὺς ἀγρούς καὶ τὸν ἄκουε νὰ διδάσκῃ. Σὰν ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ τοῦ εἶπαν νὰ σταματήσῃ πιά τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ λαὸ νὰ γυρίσουν στὴν πόλιν στὰ σπίτια τους νὰ φάγουν. Τότε ὁ Ἰησοῦς ρώτησε ἂν εἶχαν τίποτε αὐτοὶ νὰ δώσουν καὶ στὸν κόσμο νὰ φάγῃ. Μὰ οἱ μαθητὲς ἀποκρίθηκαν πὼς δὲν εἶχαν παρὰ πέντε ψωμιὰ μόνον καὶ δυὸ ψάρια. Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ τοῦ φέρουν αὐτὰ τὰ τρόφιμα καὶ παράγγειλε στὸ λαὸ νὰ καθήσουν ὅλοι κατὰ γῆς. Πῆρε τότε τὰ δυὸ ψάρια καὶ τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ εὐλόγησε κάνοντας τὴν ἴδια ὥρα προσευχὴ στὸν πατέρα του τὸ Θεό. Ἄμα τελείωσε, τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὰ μοιράσουν στὸ λαό. Τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια γίνηκαν τότε τόσα πολλὰ, ὥστε μπόρεσαν νὰ χορτάσουν ἀπὸ φαγητὸ πέντε χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Κι ὅταν ὕστερα μάζεψαν τ' ἀπομεινάρια, γέμισαν ἀπ' αὐτὰ πέντε κοφίνια.

10. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικὸ τῆς Βηθσεδαῖ.

Ὅπως ὅλες οἱ ἀρχαῖες πολιτεῖες, καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ ζωνόταν γύρω γύρω ἀπὸ τεῖχος, ποὺ εἶχε σὲ πολλές του μεριὲς πόρτες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὲς πόρτες τῆς Ἱερουσαλήμ εἶχε τὸ ὄνομα Προβατική, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴν περνοῦσαν τὰ πρόβατα οἱ βοσκοί. Κοντὰ στὴν πόρτα αὕτῃ βρισκόταν μιὰ δεξαμενὴ, ποὺ λεγόταν κολυμβήθρα τῆς Βηθσεδαῖ. Σὲ ὠρισμένες ὥρες κατέβαινε ἄγγελος Κυρίου καὶ κινουσε τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς καὶ τότε ὁ πρῶτος ἄρρωστος ποὺ θὰ ἔμπαινε μέσα γιατρευόταν. Πολλοὶ λοιπὸν ἄρρωστοι συνάζονταν ἐκεῖ καὶ περίμεναν νὰ ταραχτῇ τὸ νερό.

Μιὰ μέρα βρέθηκε ἐκεῖ ὁ Χριστὸς κι εἶδε ἓνα δυστυχισμένο παράλυτο, ποὺ βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του 38 ὁλόκληρα χρόνια. «Θέλεις νὰ γίνης καλά;» τὸν ρώτησε ὁ Ἰησοῦς. Ὁ παράλυτος ἀποκρίθηκε πῶς ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἦταν ἐκεῖ καὶ δὲ βρισκόταν ἄνθρωπος νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὴν ὥρα ποὺ κουνιέται τὸ νερὸ νὰ μπῇ, γιατί προλάβαινε πάντα κι ἔμπαινε ἄλλος μέσα. Τότε τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· «Σήκω ἐπάνω, πάρε καὶ τὸ στρώμα σου καὶ πήγαινε». Κι ἀμέσως ὁ παράλυτος στυλώθηκε στὰ πόδια του φορτώθηκε καὶ τὸ στρώμα του καὶ περπατοῦσε.

Ὁ Ἰησοῦς παύει τὴν τρικυμία.

11. Ὁ Ἰησοῦς παύει τὴν τρικυμία.

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητές του ἦταν μέσα στὸ πλοῖο στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, τῇ Γενησαρέτ. Ξαφνικὰ ἄνεμος δυνατὸς σηκώθηκε κι ἔγινε φοβερὴ τρικυμία. Τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ κινδυνεύη καὶ οἱ μαθητές του τρομαγμένοι δὲν ᾔξεραν τί νὰ κάμουν. Πῆγαν στὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν βρῆκαν νὰ κοιμᾶται ἀτάραχος. Τὸν ξύπνησαν λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπαν πὼς κοντεύουν νὰ πνιγοῦν. Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι τόσο δειλοὶ καὶ λιγόπιστοι. Σηκώθηκε ὕστερα καὶ διάταξε τῇ θάλασσᾳ καὶ τοὺς ἀνέμους νὰ ἡσυχάσουν. Κι εὐθὺς ἔγινε γαλήνη. Κι ὅλοι θαύμασαν πού καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ἀκοῦνε στὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ.

12. Ὁ Ἰησοῦς γιατρεύει τὸν ἀπὸ γενετῆς τυφλόν.

Περπατώντας κάποτε ὁ Χριστὸς κι οἱ μαθητές του σὲ κάποιο δρόμο εἶδαν ἓνα τυφλό, πού ἦταν ἔτσι γεννημένος. Τότε ρώτησαν τὸν Ἰησοῦ οἱ μαθητές του ἂν αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶχε κάνει ἁμαρτίες πού γεννήθηκε ἔτσι τυφλὸς ἢ οἱ γονεῖς του. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀποκρίθηκε πὼς οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ γονεῖς του εἶχαν κάμει ἁμαρτίες, παρὰ αὐτὸς γεννήθηκε ἔτσι τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθῇ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Κι ἀφοῦ τοὺς εἶπε αὐτά, ἔφτυσε στὸ χῶμα κι ἔφτιαξε λάσπη πού μ' αὐτὴ ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε: «Πῆγαινε νὰ νι-

πῆγης στήν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωάμ». Αὐτὸς ἄκουσε καὶ πῆγε εὐθύς, καὶ ἅμα νίφτηκε γύρισε βλέποντας. Οἱ γείτονές του καὶ ὅσοι τὸν ἤξεραν καθὼς τὸν ἔβλεπαν ἀποροῦσαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν πῶς ἔγινε καὶ βλέπει τώρα. Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντοῦσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἔδωσε τὸ φῶς του. Τὸν πῆγαν στοὺς Φαρισαίους καὶ εἶπε καὶ σὲ κείνους πῶς ὁ Ἰησοῦς τὸν γιάτρεψε. Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἄρχισαν νὰ λένε πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, γιατί ἡ μέρα ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἦταν Σάββατο. Καὶ τὸ Σάββατο σύμφωνα μὲ τὴ θρησκεία τοὺς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεται καμμιὰ ἐργασία. Κι ἐπειδὴ ὁ τυφλὸς ἐπέμενε νὰ λήη πῶς δὲν μπορεῖ ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι ἀμαρτωλός ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸν ἀκούει, οἱ Φαρισαῖοι τὸν διώξαν. Ὅταν τὸν ξαναεἶδε ὁ Χριστὸς κι ἔμαθε γιὰ τὰ λόγια τῶν Φαρισαίων, τὸν ρώτησε: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸ γιὸ τοῦ Θεοῦ;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε. «Ποιὸς εἶναι, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;». Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε πάλι: «Αὐτὸς ποὺ βλέπεις καὶ μιλάς μαζί του εἶναι». Τότε ὁ ἄνθρωπος γονάτισε εὐθύς καὶ προσκύνησε λέγοντας: «Πιστεύω, Κύριε».

13. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἓνα ἀγαπημένο φίλο, τὸν καλὸ Λάζαρο, ποῦ ζοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ πόλη κοντὰ στήν Ἱερουσαλήμ, τὴ Βηθανία. Συχνὰ πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου, ὅπου οἱ δυὸ ἀδελφές του ἡ Μάρθα καὶ

ἡ Μαρία τὸν δέχονταν μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ περιποίηση.

Κάποτε ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε κι ὁ Ἰησοῦς τότε βρισκόταν στὴ Γαλιλαία. Ἦρθε λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος σταλμένος ἀπὸ τὶς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου καὶ τὸν ζητοῦσε νὰ πάη γρήγορα στὴ Βηθανία, γιατί ἡ ἀρρώστεια τοῦ Λαζάρου ἦταν βαριά. Σὰν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πὼς ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν ἦταν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἦταν γιὰ νὰ δοξαστῇ ἐξ αἰτίας τῆς ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ. Κι ἀφοῦ πέρασαν δυὸ μέρες λείει στοὺς μαθητές του: «Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε, πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω». Κι ἐπειδὴ οἱ μαθητές του δὲν κατάλαβαν, εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς: «Ὁ Λάζαρος πέθανε, ἄς πάμε σ' αὐτόν».

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Βηθανία, εἶχαν πιά θάψει τὸ Λάζαρο ἐδῶ καὶ τέσσερες μέρες. Σὰν ἔμαθαν ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ, βγῆκαν νὰ τὸν δεχτοῦν μὲ θρήνους, λέγοντας πὼς ἂν δὲν ἔλειπε ὁ Χριστὸς δὲ θὰ πέθαινε ὁ ἀδερφός τους. Ὅμως καὶ τώρα δὲν ἔχαναν τὶς ἐλπίδες τους, ξέροντας ὅτι ὁ Χριστὸςμποροῦσε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε. Τότε ἀληθινὰ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε: «Ὁ ἀδελφός σας θ' ἀναστηθῇ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωὴ. Ὅποιος πιστεύει σὲ μένα δὲ θὰ πεθάνη, θ' ἀναστηθῇ». Ὑστερα ρώτησε ποῦ ἔχουν βάλει τὸ σῶμα τοῦ Λαζάρου καὶ ὠδηγήσανε τὸν Ἰησοῦ στὸν τάφο. Στὸ μεταξύ πολὺς κόσμος εἶχε μαζευτῇ κι ἔκλαιαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ὥστε

ὁ Χριστὸς εἶχε συγκινηθῇ. Διάταξε τότε νὰ σηκώσουν τὴ μεγάλη πέτρα, ποὺ ἔκλεινε τὸ τάφο κι ἀφοῦ προσευχήθηκε πρῶτα, ὕστερα φώναξε: «Λάζαρε, ἔλα ἔξω». Ἀμέσως ὁ Λάζαρος σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο. Πολλοὶ Ἰουδαῖοι τότε, σὰν εἶδαν τὸ θαῦμα αὐτό, πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ.

14. Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Ἰησοῦ.

Μιὰ μέρα πῆρε μαζί του ὁ Ἰησοῦς τρεῖς μαθητές του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, κι ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, ὅπου ἤθελε νὰ προσευχηθῇ. Ζαφνικὰ ἐκεῖ μεταμορφώθηκε μπροστὰ τους, τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του γίνηκαν κάτασπρα σὰν τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκαν κοντά του ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας καὶ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Τότε ὁ Πέτρος εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, καλὰ θὰ εἶναι νὰ μείνωμε ἐδῶ. Νὰ φτιάξωμε τρεῖς σκηνές, μιὰ γιὰ σένα, μιὰ γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ μιὰ γιὰ τὸν Ἡλία». Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Πέτρος, ἓνα φωτεινὸ σύννεφο τοὺς σκέπασε καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσ' ἀπὸ τὸ σύννεφο ποὺ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιός μου ὁ ἀγαπημένος. Αὐτὸν ν' ἀκοῦτε». Καθὼς ἀκουσαν αὐτὰ οἱ τρεῖς μαθητές, φοβήθηκαν πολὺ κι ἔπεσαν μὲ τὰ πρόσωπα κάτω. Τότε τοὺς ἐπλησίασε ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς εἶπε νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται. Κι ἅμα σήκωσαν αὐτοὶ τὰ μάτια τους, δὲν εἶδαν πιά κα-

Καينὴ Διαθήκη Β. Πετροῦνια. Ἔκδ. Δ'

νέναν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Ὅταν κατέβαινε τὸ βουνὸ ὁ Ἰησοῦς τοὺς παράγγειλε νὰ μὴν ποῦν τίποτα ἀπὸ ὅσα εἶδαν σὲ κανέναν πρὶν ἔρθῃ ἡ μέρα ποὺ θ' ἀναστηθῇ.

Τῇ μνήμῃ τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρα γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία στὶς 6 Αὐγούστου καὶ τὴν ἡμέρα αὕτῃ ψέλνουν καὶ τὸ παρακάτω τροπάρι:

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίου, πρεσβεύαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι».

Ποὺ θὰ πῇ. «Μεταμορφώθηκες στὸ βουνό, Χριστέ καὶ Θεέ μας, δείχνοντας στοὺς μαθητές σου τὴ δόξα σου, ὅσο μπορούσαν νὰ τὴ δοῦν. Λάμπε καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ φῶς σου τὸ αἰώνιο, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Θεοτόκου, Δόξα σὲ σένα ποὺ μᾶς δίνεις τὸ φῶς σου».

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Μιὰ μέρα ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴν πόλῃ Ἱεριχώ. Πληθὸς κόσμου τρέχανε νὰ τὸν ἴδουν, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκουστῇ τὰ θαύματά του. Ἐνας τελώνης, ποὺ λεγόταν Ζακχαῖος, εἶχε κι αὐτὸς τόση ἐπιθυμία νὰ τὸν ἴδῃ, ὥστε ἐπειδὴ ἦταν κοντὸς ἔτρεξε καὶ ἀνέβηκε πάνω σὲ μιὰ συκιά. Καθὼς περνοῦσε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδε τὸ Ζακχαῖο πάνω στὴ συκιά καὶ στάθηκε. «Ζακχαῖε»

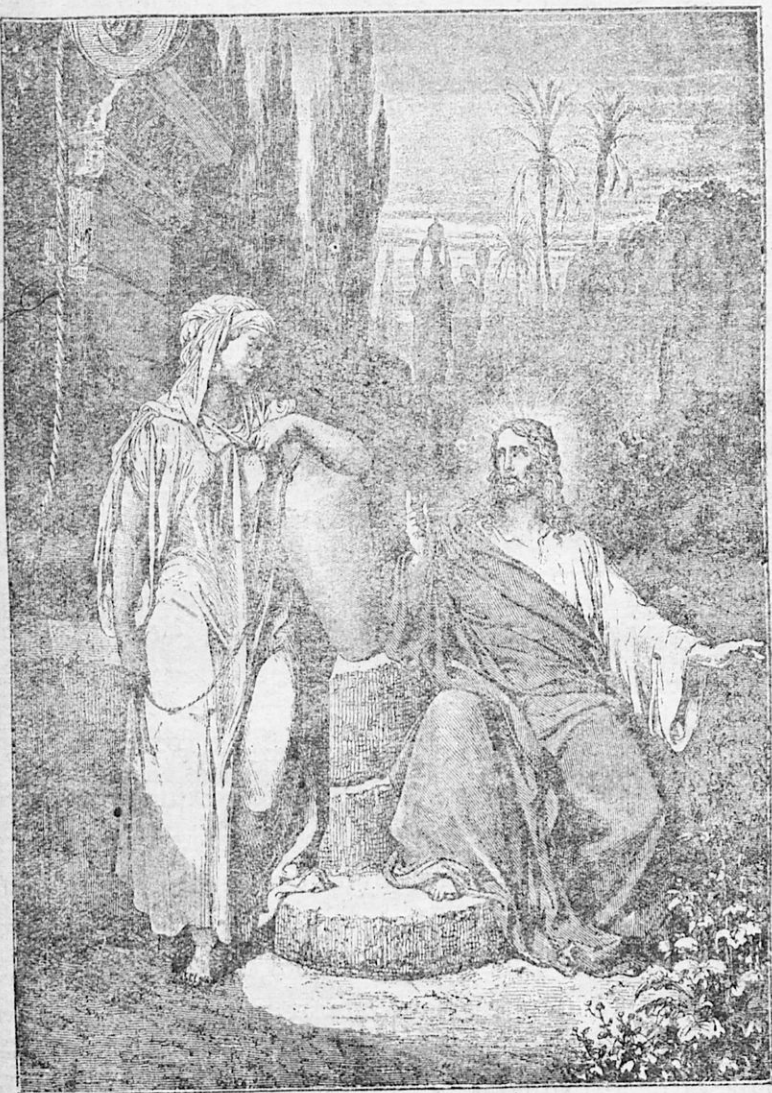
τοῦ εἶπε «κατέβα γρήγορα γιατί σήμερα θέλω νὰ μείνω στοῦ σπίτι σου». Γεμᾶτος χαρὰ κατέβηκε ὁ Ζακχαῖος καὶ πῆγε στοῦ σπίτι του, ὅπου ὑποδέχτηκε τὸν Ἰησοῦ. Πολλοὶ κατάκριναν τὸν Ἰησοῦ γιατί ἔμεινε σὲ σπίτι ἁμαρτωλοῦ. Ὅμως ὁ Ζακχαῖος τόσο φιλοτιμήθηκε, ὥστε μετάνιωσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ εἶχε κάμει μέχρι τότε, χάρισε τὴ μισή του περιουσία στοὺς φτωχοὺς κι εἶπε πὼς πρόθυμος ἦταν νὰ πληρώσῃ σ' ὅποιον δὴποτε εἶχε κάμει ὡς τότε ζημία. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Σήμερα ἦρθε σωτηρία σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς».

2. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα.

Ὁ Ἰησοῦς θέλησε κάποτε νὰ πάῃ ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία. Γιὰ νὰ πάῃ ὁμως ἐκεῖ, ἔπρεπε προ-
τύτερα νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰν ἄλλη χώρα, τὴ Σαμάρεια. Οἱ κάτοικοι τῆς Σαμάρειας, οἱ Σαμαρεῖτες, δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἀκόμα καὶ Ὀρησκεῖα εἶχαν διαφορετική. Ὅταν ἔφτασε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὲς του στὴ Σαμάρεια καὶ περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόλη τὴ Σηχάρ, κάθησαν λίγο νὰ ξεκουραστοῦν κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι, ποὺ λεγόταν πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ἐπειδὴ ἦταν καὶ μεσημέρι, ἀποφάσισαν ἐκεῖ νὰ φᾶνε καὶ πῆγαν λοιπὸν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ στὴν πόλη, νὰ ψωνίσουν τρόφιμα. Τότε ἦρθε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ πάρῃ νερὸ καὶ ὁ Χριστὸς τῆς γύρεψε νὰ

τοῦ δώσει νὰ πιῇ. Αὐτὴ παραξενεύτηκε πὼς ἓνας Ἰουδαῖος γύρεψε νερὸ ἀπὸ μιὰ Σαμαρείτιδα. Μὰ σὲ λίγο κατάλαβε ἀπὸ τὰ λόγια του πὼς μπροστά της εἶχε ἓναν προφήτη. Τότε ρώτησε ποιοὶ τάχα λατρεύουν πρὸ σωστὰ τὸ Θεό, οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ τὸν λατρεύουν στὴν Ἱερουσαλὴμ στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντα, ἢ οἱ Σαμαρεῖτες ποὺ τὸν λατρεύουν πάνω στὸ βουνὸ Γαριζίν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε ὅτι θὰ ἔρθη καιρὸς ποὺ δὲ θὰ προσκυνιέται ὁ Θεὸς οὔτε στὸ Γαριζίν, οὔτε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἀλλὰ παντοῦ. Γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ σὰν πνεῦμα βρίσκεται παντοῦ. Λοιπὸν ὅσοι τὸν προσκυνοῦν, πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν μὲ τὸ πνεῦμα τους ὅπουδὴποτε βρίσκονται. Τότε ἡ Σαμαρείτιδα εἶπε πὼς αὐτὰ ὅλα, καθὼς ἔχει ἀκούσει, θὰ τὰ πῇ ὁ Χριστός, ὅταν ἔρθη στὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς τῆς ἀποκρίθηκε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, ποὺ σοῦ μιλοῦ αὐτὴ τὴ στιγμή». Κεῖνη τὴ στιγμή ἦρθαν ἀπὸ τὴν πόλη οἱ μαθητὲς του φέρνοντας τρόφιμα καὶ εἶπαν καὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ καθήσῃ νὰ φᾶνε. Ὁμως ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε: «Δικὴ μου τροφὴ εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου».

Ἡ Σαμαρείτιδα ἔφυγε στὸ μεταξύ καὶ πῆγε στὴν πόλη, ὅπου διηγήθηκε ὅλα ὅσαν εἶπαν μὲ τὸν Ἰησοῦ στὸ πηγάδι. Ὅσοι τ' ἀκούσαν αὐτὰ ἔτρεξαν καὶ εἶδαν τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ λίγο στὴν πόλη τους. Ὁ Χριστὸς δέχτηκε κι ἔμεινε ἐκεῖ δυὸ μέρες. Καὶ τότε πολλοὶ Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα.

3. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου.

Ὁ Ἰησοῦς δίδασκε πολλές φορές τὸ λαὸ μὲ παραβολές, γιὰ νὰ τὸν καταλαβαίνουν καλύτερα. Ἐπλάθει δηλαδή μιὰ διήγηση, ποὺ ἀπ' αὐτὴν ἔβγαινε τὸ διδάγμα τοῦ καλύτερα καὶ ὠραιότερα. Μιὰ τέτοια παραβολὴ εἶπε, γιὰ νὰ δείξη πόσο κακὸ καὶ ἀνόητο πρᾶγμα εἶναι ἡ πλεονεξία, καὶ τὴν ἀφορμὴ τοῦ τὴν ἔδωσε κάποιος νέος, ποὺ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Δάσκαλε, πές στὸν ἀδερφό μου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μισὸ ἀπὸ τὴν κληρονομία τῶν γονιῶν μας, γιὰτὶ δὲ θέλει νὰ τὸ κάμῃ». Κι ὁ Χριστὸς ἀπάντησε τότε. «Ἀνθρωπέ μου, ποιοὺς μὲ διώρισε δικαστὴ σας; Τότε λοιπὸν εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου.

«Ἐνὸς πλουσίου τὰ χτήματα εὐτύχησαν καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πλούσια γεννήματα ποὺ εἶχε ἐσοδιάσει. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ γκρεμίσῃ τίς ἀποθήκες ποὺ εἶχε καὶ νὰ χτίσῃ μεγαλύτερες, ποὺ νὰ τὰ χωρέσουν ὅλα. Τότε πιά εὐχαριστημένος θάλεγε στὴν ψυχὴ του: «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ καλὰ γιὰ χρόνια. Τρῶγε, λοιπὸν, πίνε καὶ διασκέδαζε». Ἐνῶ ὅμως λογαρίαζε αὐτὰ ὁ πλούσιος ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λήῃ: «Ἀνόητε, ἀνόητε! τὴ νύχτα αὐτὴ θὰ πεθάνῃς, καὶ ὅσα σὺνάξῃς σὲ ποιὸν θὰ μείνουν;» Ἀμα τέλειωσε τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς εἶπε ἀκόμα: «Τὸ ἴδιο θὰ πάθῃ καθένας ποὺ λογαριάζει μόνο τὸν ἑαυτό

του ἀντὶ νάρχεται βοηθὸς στοὺς φτωχοὺς καὶ σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη».

4. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή, γιὰ νὰ δείξη πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανος ἀλλὰ ταπεινός.

«Δυὸ ἄνθρωποι πῆγαν στὸ ναὸ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε στὴ μέση τοῦ ναοῦ κι ἔλεγε στὴν προσευχή του: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ δὲν εἶμαι καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, κλέφτης, ἄδικος, ἁμαρτωλὸς ἢ ὅπως αὐτὸς ἐκεῖ ὁ τελώνης. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα καὶ χαρίζω τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου στοὺς φτωχοὺς». Ὁ Τελώνης εἶχε σταθῇ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια στὸν οὐρανό, ἐπειδὴ ντρεπόταν τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Χτυποῦσε τὰ στήθια του λέγοντας: «Θεέ μου συχώρεσέ με τὸν ἁμαρτωλό».

Τελειώνοντας λέει στοὺς μαθητὲς τοῦ ὁ Χριστός: «Λοιπὸν σᾶς λέω ἀληθινὰ ὁ Θεὸς συχώρεσε τὸν τελώνη, ποὺ ἔνοιωσε τὶς ἁμαρτίες του καὶ μετανόησε γι' αὐτές, ἐνῶ τὸ Φαρισαῖο δὲν τὸν συχώρησε γιατί ἦταν ὑπερήφανος. Ἐκεῖνος ποὺ καυχίεται καὶ ὑπερηφανεύεται θὰ ταπεινωθῇ κι ἐκεῖνος ποὺ ταπεινώνεται θὰ ἀνυψωθῇ».

5. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

Γιὰ νὰ δείξη ὁ Χριστὸς πὺς πρέπει ὁποιαδήποτε ὥρα νὰ εἴμαστε καθαροὶ κι ἑτοιμοὶ νὰ δεχτοῦμε τὴν κρίση, εἶπε τὴν παραβολὴ γιὰ τὶς δέκα παρθένες.

Δέκα παρθένες πῆραν τοὺς λύχνους των καὶ περιμέναν τὸ νυμφίον ποὺ θὰ ρχόταν. Ἀπὸ αὐτὲς οἱ πέντε ἦσαν φρόνιμες καὶ οἱ ἄλλες πέντε ἀνόητες. Οἱ πέντε φρόνιμες εἶχαν φροντίσει νὰ ἔχουν μαζί τους λάδι γιὰ τοὺς λύχνους, ἐνῶ οἱ ἀνόητες δὲν πῆραν. Ὁ νυμφίος ἀργοῦσε νὰ ρθῇ καὶ οἱ δέκα παρθένες νύσταξαν καὶ κοιμήθηκαν. Ἐνῶ κοιμόνταν, ἀκούστηκε τὰ μεσάνυχτα μιὰ φωνή: «Νὰ ὁ νυμφίος, ἔρχεται· βγῆτε νὰ τὸν ἀπαντήσετε». Ζύπνησαν λοιπὸν οἱ παρθένες καὶ κοίταξαν νὰ ἐτοιμάσουν τοὺς λύχνους των. Τότε οἱ ἀνόητες εἶδαν πὺς τοὺς ἔλειπε τὸ λάδι καὶ γύρισαν στὶς φρόνιμες παρακαλῶντας νὰ δώσουν καὶ σ' αὐτὲς λάδι γιὰ ν' ἀνάψουν καὶ τοὺς δικούς των λύχνους. Μὰ οἱ φρόνιμες τοὺς ἀποκρίθηκαν πὺς δὲνμποροῦσαν νὰ τοὺς δώσουν ἀπὸ τὸ λάδι τους, γιατί φοβούνταν μήπως δὲ θὰ ᾿φτανε καὶ γι' αὐτὲς ὕστερα. Τοὺς εἶπαν νὰ πᾶνε ν' ἀγοράσουν ἀπὸ κείνους ποὺ πουλοῦν λάδι. Βγῆκαν λοιπὸν οἱ ἀνόητες ν' ἀγοράσουν, μὰ ὥσπου νὰ γυρίσουν ἦρθε ὁ νυμφίος, μπῆκε στὸ σπίτι μὲ τὶς φρόνιμες καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἦρθαν καὶ οἱ ἀνόητες καὶ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα παρακαλῶντας: «Κύριε,

Κύριε, ἄνοιξέ μας». Μὰ αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε: «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν ξέρω ποιὲς εἶστε».

Τελειώνοντας ὁ Ἰησοῦς, εἶπε: «Προσέχετε νὰ εἶστε πάντοτε ἑτοιμοί, γιατί δὲν ξέρετε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ρθῶ νὰ κρίνω τὸν κόσμον».

6. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Μιά μέρα ἔρχεται μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ἓνας νομικὸς καὶ τὸν ρωτοῦσε: «Δάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ μπῶ στὸν παράδεισο;» Τότε τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς: «Τί γράφει μέσα στὸν Νόμο;» Ὁ νομικὸς ἀπάντησε: «Ν' ἀγαποῦμε τὸν Κύριο τὸ Θεό μας μ' ὅλη τὴ δύναμή μας καὶ τὸν πλησίον μας σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Σωστὰ ἀποκρίθηκες. Νὰ κάνης λοιπὸν αὐτὰ καὶ θὰ μπῆς στὸν Παράδεισο». Τότε ὁ νομικὸς ξαναεἶπε: «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον;» Ὁ Ἰησοῦς γιὰ ἀπάντηση διηγήθηκε τότε τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου:

Ἕνας ἄνθρωπος πῆγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχῶ κι ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν. Αὐτοί, τοῦ πῆραν τὰ ροῦχα του, τὸν καταπλήγωσαν καὶ ἔφυγαν ἀφήνοντάς τον σ' ἐλεεινὴ κατάσταση. Κατὰ τύχη πέ-
ρασε ἀπὸ κεῖ ἓνας ἱερέας. Αὐτὸς εἶδε τὸν πληγωμένο ἀλλὰ δὲν ἔδωσε καμμιά προσοχὴ παρὰ τράβηξε τὸ δρόμο του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι ἓνας διάκονος. Ἕνας Σαμα-
ρείτης ὅμως, ποὺ περνοῦσε κι αὐτὸς ἀπὸ κεῖ καὶ τὸν εἶδε

τὸν λυπήθηκε, μ' ὅλο πού οἱ Σαμαρεῖτες ἦσαν ἐχθροὶ τῶν Ἑβραίων. Πῆγε λοιπὸν κοντά του, ἔδωσε τὶς πληγές του, τὸν ἔβαλε ὕστερα πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν πῆγε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο καὶ τὸν περιποιήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα ἔδωσε στὸν ξενοδόχο χρήματα (δύο δηνάρια) καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅσο αὐτὸς θὰ ἔλειπε, καὶ στὸ γυρισμὸ θὰ τοῦ πλήρωνε ὅ,τι θὰ εἶχε παραπάνω ξοδέψει.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ρώτησε τώρα τὸ νομικό: «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς εἶναι πλησίον γιὰ τὸν πληγωμένο;» Καὶ ὁ νομικὸς ἀποκρίθηκε, πὼς πλησίον ἦταν ἐκεῖνος πού τὸν ἐλέησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Πῆγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο».

7. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου γιου

Γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς τὴ μεγάλη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ πόση καλωσύνη δέχεται τὴ μετάνοια τῶν ἁμαρτωλῶν, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ ἄσωτου γιου:

Ἕνας πατέρας εἶχε δυὸ γιούς. Μιὰ μέρα εἶπε ὁ νεώτερος στὸν πατέρα του: «Πατέρα δώσε μου τὸ μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία, πού ἀνήκει σὲ μένα». Τότε ὁ πατέρας μοίρασε στοὺς δυὸ γιούς του τὴν περιουσία. Σὲ λίγες μέρες ὁ μικρὸς πῆρε τὰ χρήματα του κι ἔφυγε σὲ μιὰ μακρινὴ χώρα κι ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ζῇ μὲ ἄσωτεία μεγάλη, ὥσπου σκόρπισε ὅλη του τὴν περιουσία. Τὰ εἶχε λοιπὸν ὅλα ξοδέψει, ὅταν ἔπεσε δυνατὴ πείνα καὶ τὸν

κι αὐτὸς πιά δὲν εὗρισκε οὔτε ψωμί νὰ βάλῃ
 στὸ στόμα του. Τότε γυρεύοντας δουλιὰ κατάντησε
 νὰ πάῃ σ' ἓνα πλούσιο καὶ νὰ βόσκη τοὺς χοίρους του.
 Κι ἀπὸ τὴν πείνα του ἔτρωγε ἀπὸ τὰ χαρούπια τοῦ
 ἔτρωγαν καὶ οἱ χοῖροι, προσπαθώντας μ' αὐτὰ νὰ
 χορτάσῃ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα ἄρχισε νὰ συν-
 ἔρχεται καὶ νὰ καταλαβαίνει τὸ μεγάλο λάθος ποὺ
 ἔκανε. Ἔλεγε λοιπὸν στὸν ἑαυτό του. «Πόσοι ὑπηρέ-
 τες τοῦ πατέρα του ἔχουν ἄφθονο φαγητὸ κι ἐγὼ ἐδῶ
 πεθαίνω τῆς πείνας. Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν
 πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ: «Πατέρα, ἁμάρτησα στὸ
 Θεὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν ἀξίζω πιά νὰ λέγωμαι γιὸς σου.
 Πάρε με γιὰ ὑπηρέτη σου». Κι εὐθὺς σηκώθηκε καὶ πῆ-
 γε στὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του ἀπὸ μακριὰ τὸν
 εἶδε νὰ ἔρχεται κι ἔτρεξε λαιπὸν καὶ τὸν ἀγκάλιασε
 καὶ τὸν φιλοῦσε. Τότε ὁ γιὸς μὲ δάκρυα εἶπε: «Πατέρα,
 ἁμάρτησα στὸ Θεὸ καὶ σὲ σένα. Δὲν ἀξίζω νὰ λέγωμαι
 γιὸς σου». Ὁ πατέρας του τὸν συνχώρησε κι ἀμέσως
 φώναξε τοὺς ὑπηρέτες καὶ εἶπε: «Φέρτε τὴν πρώτη
 φορεσιὰ καὶ ντύσετε τὸ γιό μου, βάλτε δαχτυλίδι στὸ
 χέρι του καὶ ποδήματα στὰ πόδια του. Σφάξτε καὶ
 τὸ σιτευτὸ μοσχάρι γιὰ νὰ φᾶμε καὶ νὰ χαροῦμε,
 γιατί ὁ γυιὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ξανάζησε,
 εἶχε χαθῆ καὶ βρέθηκε».

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς ἦταν στὰ χωράφια. Σὰν γύρισε σπί-
 τι, ἄκουσε τραγούδια ποὺ διασκέδαζαν. Ὅταν ἔμαθε
 πῶς ἡ διασκέδαση γινόταν γιὰ χατήρι τοῦ μικρότερου

ἀδερφοῦ του ποὺ εἶχε γυρίσει θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῇ μέσα. Τότε βγῆκε ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μπῇ στὸ σπίτι, μὰ κείνος παραπονέθηκε πὼς ἐνῶ τόσα χρόνια ἐργαζόταν μὲ προκοπὴ κοντὰ στὸν πατέρα του, ποτὲ δὲν τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ σφάξῃ κι αὐτὸς ἓνα κατσικάκι καὶ νὰ διασκεδάσῃ τρώγοντας μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ τώρα σὰν ἦρθε αὐτὸς ὁ ἄσωτος, ποὺ σκόρπισε τὸ μερίδιό του στὴν ξενητιά, σφάχτηκε γιὰ χατήρι του τὸ σιτευτό μοσχάρι. Μὰ ὁ πατέρας του ἀποκρίθηκε: «Παιδί μου, ἐσύ πάντα μαζί μου ἦσουν καὶ ὅ,τι ἔχω ἐγὼ δικά σου εἶναι. Καὶ γιὰ τὸν ἀδερφό σου ποὺ γύρισε ἔπρεπε καὶ σύ νὰ χαρῆς, γιατί ἦταν νεκρὸς καὶ ξανάζησε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε».

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ.

1. Ὁ Ἰησοῦς μπαίνει στὴν Ἱερουσαλήμ.

Μιὰ βδομάδα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀναστήσει ὁ Ἰησοῦς τὸ Λάζαρο στὴ Βηθανία, ἐρχόταν τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ἰησοῦς θέλησε λοιπὸν νὰ πάῃ στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ γιορτάσῃ κι αὐτὸς τὸ Πάσχα. Πηγαίνοντας γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί του, πέρασαν ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριό, ποὺ λεγόταν Βηθφαγή. Ἔστειλε τότε ὁ Ἰησοῦς δυὸ μαθητές του στὸ χωριὸ αὐτό, ὀδηγώντας τους πῶς θὰ βροῦν ἐκεῖ ἓνα πουλάρι γαῖδουριοῦ κοντὰ στὴ μάννα του.

καὶ νὰ τὸ φέρουν. Πραγματικὰ αὐτοὶ βρῆκαν τὰ ζῶα καὶ τὰ ἔφεραν. Ὑστερα ἔστρωσαν πάνω στὸ πουλάρι τὰ ροῦχα τους καὶ κάθησε ὁ Ἰησοῦς. Ἐτσι προχώρησαν καὶ μπῆκαν στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ λαὸς τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ ἤξερε τώρα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ κι ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ του, βγῆκαν γεμάτοι ἐνθουσιασμό καὶ χαρὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ Σωτήρα.

Ἐστρωσαν τοὺς δρόμους μὲ κλαδιὰ ἀπὸ φοίνικες καὶ μὲ ὑφάσματα, κρατοῦσαν βέργια στὰ χέρια κα ἔψαλλαν:

«Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις». Ποὺ θὰ πῇ: «Σῶσε, Θεέ, τὸν ἀπόγονο τοῦ Δαβίδ. Ἄς εἶναι εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἐρχεται ἀπὸ μέρος τοῦ Θεοῦ. Σῶσε, Θεέ, αὐτόν, ποὺ κατοικεῖς στὰ ὕψη».

Αὐτὸς ὁ συναγεμὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἡ μεγάλη ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαναν στὸν Ἰησοῦ, τάραξε τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους. Ἀνησυχοῦσαν καὶ φοβοῦνταν μὴ χάσουν αὐτοὶ τὴ δύναμη ποὺ εἶχαν στὸ λαό. Μαζεύτηκαν λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέα τοῦ Καϊάφα κι ἀποφάσισαν νὰ πιάσουν τὸ Χριστὸ τὸ συντομώτερο καὶ νὰ τοῦ βροῦν τὴν αἰτία νὰ τὸν σκοτώσουν.

Τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ τέτοιοι θρίαμβο μπῆκε στὴν Ἱερουσαλήμ ὁ Χριστὸς τὴ γιορτάζουμε πανηγυρικὰ μιὰ βδομάδα πρὶν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ποὺ μοιράζονται τότε στοὺς Χριστιανοὺς βέργια.

2. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς Φαρισαίους.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν πλούσιοι Ἑβραῖοι, ποὺ ἐνῶ δειχνονταν εὐσεβεῖς καὶ φιλόθρησκοι, ἦσαν ὑποκριτὲς κι ἔκαμαν τίς χειρότερες ἀνομίες. Ὁ Χριστὸς τοὺς κατηγοροῦσε γι' αὐτὸ φανερὰ καὶ μὲ μεγάλη ὀρμή. Ὅταν αὐτοὶ σκέφτηκαν κι ἀποφάσισαν νὰ τὸν θανατώσουν, γύρευαν ἀφορμὴ γιὰ νὰ σηκωθῇ ὁ λαός, ποὺ λάτρευε τὸν Ἰησοῦ. Ἐβάζαν λοιπὸν δικούς των ἀνθρώπους νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ νὰ πιάνουν μαζί του ὁμιλίες γιὰ νὰ μαρτυροῦν ὕστερα τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε. Ὁ Χριστὸς τότε κατηγορῆσε μπροστὰ στὸ λαὸ τοὺς Φαρισαίους μὲ αὐτὰ τὰ λόγια· «Οἱ Φαρισαῖοι διδάσκουν τὸ καλὸ στὸν κόσμον, αὐτοὶ ὅμως κάνουν τὸ κακόν. Λοιπὸν ἐσεῖς κάμετε ὅ,τι λέγουν, ὅχι ὅμως ὅ,τι κάνουν.

«Ἀλοῖμόνὸ σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτὲς, ποὺ ἀπατᾶτε τίς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς κλέβετε ὅ,τι ἔχουν. Ἀλοῖμόνὸ σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Ἐσεῖς μοιάζετε μὲ τοὺς τάφους, ποὺ ἀπ' ἔξω φαίνονται ὡραῖοι, ἐνῶ μέσα εἶναι γεμᾶτοι ἀκαθαρσία. Ἀλοῖμονο σὲ σᾶς Φαρισαῖοι. Εἶστε ἐδηγοὶ τυφλοί, φίδια γεννημένοι ἀπὸ ὀχιές. Ἀλοῖμόνὸ σας, Φαρισαῖοι, ποὺ καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι ἐνῶ μέσα τὸ ἀφίνετε ἀκάθαρτο. Μ' αὐτὸ μοιάζετε καὶ σεῖς: ἀπ' ἔξω φαίνεστε καλοὶ καὶ δίκαιοι ἐνῶ ἀπὸ μέσα εἶστε γεμᾶτοι ὑποκρισία καὶ ψευτιά. Ἀλοῖμόνὸ σας, ποὺ ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ προσηλύτιζε γιὰ τὰ μικρά.

εἷς πού σκοτώνετε τοὺς θεόσταλτους προφῆτες. Θὰ ρθῇ γρήγορα ἡ ὥρα πού θὰ τιμωρηθῆτε καθὼς σᾶς πρέπει».

3. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα.

Οἱ Φαρισαῖοι, οἱ γραμματεῖς κι οἱ ἀρχιερεῖς, ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν τὰ μέλη τοῦ ἀνωτάτου συνεδρίου τῶν Ἑβραίων, πού κανόνιζαν, κάτω ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο ἑπαρχο, τὰ ζητήματα τοῦ τόπου. Μαζεύτηκαν λοιπὸν στὸ συνέδριό τους ὅλοι αὐτοί, γιὰ νὰ σκεφτοῦν πάλι μὲ τί τρόπο θὰ ἔπιαναν τὸν Ἰησοῦ νὰ τὸν σκοτώσουν. Σκέφτηκαν πὼς ὅσο κρατοῦσε ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πιάσουν, γιὰτὶ ὁ λαός, πού λάτρευε τὸ Χριστό, μποροῦσε νὰ κάνη θόρυβο. Τότε ἦρθε σ' αὐτοὺς ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ χριστοῦ, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, καὶ τοὺς εἶπε «Τί μοῦ δίνετε νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Ἰησοῦ;» Αὐτοὶ τοῦ ὑπεσχέθηκαν τριάντα ἀργύρια. Ὁ Ἰούδας δέχτηκε καὶ ζητοῦσε ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ προδώσῃ τὸν Ἰησοῦ σὲ κατάλληλο μέρος, πού νὰ μὴ γίνῃ καμμιὰ ἀντιπραξὴ ἀπὸ τὸν κόσμο.

4. Ὁ μυστικὸς δεῖπνος.

Τὴν πρώτη ἀπὸ τίς ἡμέρες τῆς γιορτῆς τοῦ Πάσχα, πού ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀκόμη στὴ Βηθανία, οἱ μαθητὲς του τὸν ρώτησαν ποῦ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δεῖπνο πού

θά πρέπει κατὰ τὸ ἔθιμο νὰ κάμουν κι αὐτοί. Τότε τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς νὰ πᾶνε στὴν πόλη. Πηγαίνοντας θὰ δοῦν ἓναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ κρατᾷ μιὰ στάμνα μὲ νερό. Νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ στὸ σπίτι ποὺ θὰ μπῇ αὐτὸς νὰ μποῦν κι αὐτοί. Τότε θὰ ποῦν στὸ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ πῶς ὁ δάσκαλός τους θέλει νὰ φάῃ στὸ σπίτι του τὸ Πάσχα μὲ τοὺς μαθητές του. Τότε αὐτὸς θὰ τοὺς δώσῃ κατάλληλο διαμέρισμα. Ὅπως ἀκριβῶς τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ἔτσι κι ἔγινε. Ἐτοίμασαν λοιπὸν τὸ δεῖπνο καὶ πρὸς τὸ βράδι ἔφτασε στὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τῆ Βηθανία κι ὁ Χριστός. Κάθησε τότε στὸ τραπέζι ἀνάμεσα στοὺς μαθητές του κι εἶπε: «Εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ φάγω μαζί σας τοῦτο τὸ Πάσχα πρὶν πεθάνω». Ὑστερα, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς μαθητές του πόσο ταπεινοὶ πρέπει νὰ εἶναι καὶ πῶς νὰ ὑπηρετοῦνται μεταξύ τους, πῆρε μιὰ λεκάνη νερὸ καὶ μιὰ πετσέτα κι ἔπλυνε ὅλων τὰ πόδια. Ἐπειτα κάθησαν στὸ τραπέζι κι ὁ Ἰησοῦς ἔκοψε ψωμί, τὸ εὐλόγησε καὶ τὸ μοίρασε λέγοντας: «Λάβετε, φάγετε. Αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου ποὺ κόβεται πρὸς χάρη σας». Ὑστερα πῆρε τὸ ποτήρι, μὲ τὸ κρασί καὶ ἀφοῦ τὸ εὐλόγησε εἶπε πάλι: «Πίετε ἀπ' αὐτὸ ὅλοι. Αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου, ποὺ θὰ χυθῇ γιὰ χάρη σας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.»

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ εἶπε: «Ἐνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ παραδώσῃ ἀπόψε». Μόλις ἀκούστηκε αὐτό, ὅλοι ταραχτήκαν καὶ ἄρχισαν ἕνας ἕνας νὰ ρωτοῦν: «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε;» Καὶ ὁ Ἰωάννης ποὺ καθόταν δίπλα στὸν

Ὁ Μυστικὸς δεῖπνος.

Ἰησοῦ ρώτησε νὰ τοῦ πῇ ποιοὺς ἦταν ὁ προδότης. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε πῶς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ ἓνα κομμάτι ψωμί βουτηγμένο στὸ πιάτο. Κι ἔδωσε τὸ ψωμί στὴν Ἰούδα τὸν Ἰσκαριώτη λέγοντάς του: «Ὁ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμε το γρήγορα». Καὶ ὁ Ἰούδας εὐθὺς βγῆκε ἔξω. Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς μίλησε στοὺς μαθητὲς ποὺ ἔμειναν, γιὰ ὅλα ὅσα ἔμελε νὰ πάθῃ καὶ πῶς στὸ τέλος θὰ σταυρωθῇ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστηθῇ. Κατόπιν τοὺς ἔδωκε διάφορες συμβουλές καὶ τοὺς παράγγειλε προπάντων νὰ ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους.

5. Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ στὴ Γεθσημανῇ.

Μετὰ τὸ μυστικὸ δεῖπνο ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθητὲς του βγῆκαν καὶ κίνησαν γιὰ τὴ Γεθσημανῇ, ἓναν τόπο κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ποὺ εἶχε καϊκῆπο. Στὸ δρόμο τοὺς παρηγοροῦσε καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα του, μόλις πάῃ σ' αὐτόν, νὰ τοὺς στείλῃ τὸ ἅγιο Πνεῦμα νὰ τοὺς φωτίζῃ καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ. Ἐπειτα τοὺς εἶπε πῶς αὐτὴ τὴ νύχτα πρόκειται νὰ δοκιμαστοῦν ἂν ἔχουν σταθερὴ πίστη. Ὁ Πέτρος τότε ρώτησε: «Κύριε, ποῦ πηγαίνεις;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω ἐγώ, δὲν μπορεῖς σὺ νὰ ρθῇς». Ὁ Πέτρος ὅμως ἀποκρίθη ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάστῃ γιὰ χάρη του. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε πῶς αὐτὴ τὴ νύχτα πρὶν φωνάξῃ ὁ πετεινὸς τρεῖς φορές θὰ ἀπαρνηθῇ τὸ δάσκαλό του ὁ Πέτρος.

Φτάνοντας στη Γεθσημανή ο Ίησοῦς πήρε μαζί του τούς τρεῖς μαθητές Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη καὶ προχώρησαν μέσα στὸν κήπο. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν στὴν εἴσοδο.

Σὰν προχώρησε ὁ Ίησοῦς μὲ τούς τρεῖς ἀγαπημένους μαθητές του, τὸν ἔπιασε μεγάλη λύπη καὶ ταραχή, γιατί συλλογίστηκε τὴ μεγάλη ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν βασανίσουν. «Ἡ ψυχὴ μου εἶναι περίλυπη. Μείνετε κοντά μου καὶ μὴ κοιμηθῆτε», εἶπε στοὺς τρεῖς μαθητές. Ἐπειτα προχώρησε μονάχος του λίγο ἀπόμερα κι ἐκεῖ ἔπεσε στὰ γόνατα κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέη: «Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατό, ἅς ἀποφύγω αὐτὰ τὰ βάσανα· μὰ πάλι ἅς μὴ γίνῃ ὅ,τι θέλω ἐγώ, ἀλλὰ τὸ δικό σου θέλημα, πατέρα». Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦσαν οἱ τρεῖς μαθητές του, ὅπου τούς βρῆκε καὶ κοιμόνταν. Γύρισε τότε δεύτερη φορὰ καὶ προσευχήθηκε μονάχος του καὶ πάλι ξαναγύρισε στοὺς μαθητές του. Αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κοιμοῦνται. Τότε εἶπε: «Δὲν μπορούσατε νὰ μείνετε λίγη ὥρα μαζί μου ἄγρυπνοι;» Καὶ τρίτη φορὰ πήγε μόνος του καὶ προσευχήθηκε κι ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ ἔσφιγγε τὴν ψυχὴ του, ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε στὸ πρόσωπό του σὰν στάλες αἶμα. Γύρισε πάλι στοὺς μαθητές του κι ἐκεῖνοι κοιμούνταν. Τότε εἶπε: «Λοιπόν, κοιμηθῆτε ἐσεῖς. Ἐγὼ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ παραδοθῶ στὰ χέρια ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Νὰ ὁ προδότης μου ἔφτασε». Πραγματικὰ κείνη τὴ στιγμή

ἀκούστηκε θόρυβος καὶ παρουσιάστηκαν στρατιῶτες μὲ φανάρια κι ὅπλα, μαζὶ μ' ἄλλον ὄχλο πού κρατοῦσαν μαχαίρια καὶ ρόπαλα. «Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε ἡσυχὰ ὁ Χριστός. «Τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο» ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. «Ἐγὼ εἶμαι» εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς. Κεῖνη τῇ στιγμῇ πλησίασε ὁ Ἰούδας, χαίρέτησε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν φίλησε, σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία πού εἶχε κάνει μὲ τοὺς στρατιῶτες, γιὰ νὰ τοὺς δείξη ποῖος ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες τὸν ἔπιασαν.

Τότε οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ, πού εἶχαν μαζευτῇ ἐκεῖ, θέλησαν ν' ἀντισταθοῦν. Ὁ Πέτρος μάλιστα μὲ τὸ μαχαίρι του χτύπησε ἓναν ὑπηρέτη καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἀφοῦ πρῶτα εἶπε τοῦ Πέτρου νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ βάλῃ τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, ἔπειτα ἄγγισε καὶ γιάτρεψε εὐθὺς τὸ αὐτὶ τοῦ ὑπηρέτη. Ἐπειτα ὁ ὄχλος μὲ τοὺς στρατιῶτες τράβηξαν δεμένο τὸν Ἰησοῦ καὶ κίνησαν νὰ τὸν πᾶνε στοὺς Φαρισαίους. Ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του μόνον ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης ἀκολούθησαν κι αὐτοὶ ἀπὸ μακριά.

6. Ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸν Ἄννα καὶ ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου.

Ἀρχιερέας τότε ἦταν ὁ Καϊάφας. Μὰ πῶς δυνατὸς στὸ λαὸ ἦταν ὁ πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὁ πρὶν ἀρχιερέας Ἄννας. Οἱ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων ἔφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ πρῶτα στὸν Ἄννα. Αὐτὸς ρώτησε τὸ Χρι-

στο τ'. δίδασκε στο λαό. 'Ο 'Ιησοῦς ἀπάντησε ὅτι δὲν ἐδίδασκε κρυφὰ ἀλλὰ φανερά καὶ μποροῦσε νὰ ρωτήσῃ ὅποιονδῆποτε ἀπὸ τὸ λαὸ νὰ μάθῃ γιὰ τὴ διδασκαλία του. Τότε ἓνας ὑπηρέτης ἐμπάτισσε τὸ Χριστὸ λέγοντάς του ὅτι δὲ μιλοῦν ἔτσι στὸν ἀρχιερέα. Μὰ ὁ 'Ιησοῦς μὲ ἀ-
ταραξία εἶπε: «'Αν εἶπα κανένα κακό, πὲς γι' αὐτό, ἂν ὅμως εἶπα τὴν ἀλήθεια γιατί μὲ χτύπησες;» Τότε ὁ Ἄννας διάταξε νὰ ὀδηγήσουν τὸν 'Ιησοῦ στὸν Καϊάφα.

Οἱ δυὸ μαθητὲς ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ ὅταν εἶχε πιαστῇ ὁ 'Ιησοῦς, εἶχαν πλησιάσει κι αὐτοὶ στὸ σπίτι τοῦ Ἄννα. 'Ο 'Ιωάννης ἦταν γνώριμος ἐκεῖ, κι ὁ θυρωρὸς τὸν ἄφησε καὶ πέρασε, καθὼς καὶ τὸν Πέτρο ποὺ δὲν τὸν ἤξερε, μὰ εἶδε ποὺ ἦταν οἱ δυὸ μαζί. Καὶ καθὼς ἔμπαινε ὁ Πέτρος τοῦ λέει ὁ θυρωρὸς: «Μαθητὴς τοῦ 'Ιησοῦ εἶσαι καὶ σύ;» Μὰ ὁ Πέτρος ἀποκρίθηκε: «Δὲν τὸν ξέρω τὸν ἄνθρωπο». Ὅσο εἶχαν τὸν 'Ιησοῦ μπροστὰ στὸν Ἄννα, ὁ Πέτρος καθόταν στὴν αὐλὴ κοντὰ στοὺς ἄλλους ὑπηρέτες καὶ ζεσταινόταν σὲ μιὰ φωτιά ποὺ εἶχαν ἐκεῖ. Τότε ἓνας ὑπηρέτης τὸν ρώτησε πάλι μήπως εἶναι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ 'Ιησοῦ, μὰ καὶ πάλι ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε. Σὲ λίγο τρίτη φορὰ ἄλλος ὑπηρέτης τὸν ξαναρώτησε λέγοντας πὼς ἀσφαλῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ 'Ιησοῦ, γιατί φαινόταν ἀπὸ τὸν τρόπο του. Καὶ τρίτη φορὰ ὁ Πέτρος ἀρνή-
θηκε μὲ φωνὲς καὶ μὲ ὅρκους. Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ πετεινὸς ποὺ λάλησε. Εὐθὺς θυμήθηκε ὁ Πέτρος τὰ λό-
για τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ πὼς πρὶν νὰ φω-

νάξη ὁ πετεινὸς τρεῖς φορές θὰ τὸν ἀπαρνιόταν. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ βγήκε ἔξω κι ἔκλαψε μὲ πικρὰ δάκρια.

7. Ὁ Ἰησοῦς στὸ συνέδριο τῶν Ἰουδαίων.

Στὸ σπίτι τοῦ Καϊάφα, ὅπου πῆγαν τὸν Ἰησοῦ δεμένο ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀννα, εἶχαν μαζευτῇ ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς κι οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι, ποὺ ἦταν τὰ μέλη τοῦ μεγάλου συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων. Μπροστὰ στὸ συνέδριο αὐτὸ παρουσιάστηκαν πολλοὶ ψευδομάρτυρες κι ἔλεγαν διάφορες κατηγορίες κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Μὰ τὸ συνέδριο χρειαζόταν μαρτυρίες, ποὺ νὰ μπορῇ μ' αὐτὲς νὰ δικάσῃ τὸν Ἰησοῦ σὲ θάνατο. Τότε ἦρθαν δυὸ ψευδομάρτυρες καὶ εἶπαν πὼς ἄκουσαν νὰ λέῃ ὁ Ἰησοῦς ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξαναχτίσῃ. Ἀλήθεια τὸ εἶχε εἰπῇ αὐτὸ ὁ Χριστός, μὰ μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοοῦσε τὸ κτίριο τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ τὴ διδασκαλία του, ποὺ θὰ γκρεμιζόταν ὅταν πέθαινε καὶ θὰ στερεωνόταν καλὰ ὅταν θὰ ἀνασταινόταν σὲ τρεῖς ἡμέρες. Ἄμα εἶπαν αὐτὰ οἱ ψευδομάρτυρες, λέει ὁ Καϊάφας στὸν Ἰησοῦ: «Ἀκοῦς τί σὲ κατηγοροῦν; Τί ἀπαντᾷς σ' αὐτά;» Μὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπαντοῦσε. Τότε εἶπε πάλι ὁ Καϊάφας: «Σὲ ὀρκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς πῆς ἂν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε: «Ναί, ἐγὼ εἶμαι». Καθὼς ἄκουσε αὐτὴ τὴν ὁμολογία ὁ ἀρχιερέας ἔσκισε τὸ ροῦχο του ἀπὸ θυμὸ καὶ εἶπε

στούς γύρω του: «Αὐτός βλαστήμησε! Δέν ἔχομε πιά ἀνάγκη ἀπό μάρτυρες. Ἀκούσατε ὅλη τή βλαστήμια πού εἶπε. Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας;» Τότε ὅλο τὸ συνέδριο φώναξαν ὅτι εἶναι ἔνοχος καὶ πρέπει νὰ θανατωθῇ. Ρίχτηκαν τότε ὅλοι νὰ φτύνουν καὶ νὰ χτυποῦν τὸ Χριστὸ λέγοντας: «Γιὰ προφήτεψε, Χριστέ, ποιὸς σὲ χτύπησε;»

Μὰ ὁ Χριστὸς μὲ ἄπειρη ὑπομονή βαστοῦσε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐξευτελισμούς. Σὰν ἔμαθε ὁ Ἰούδας πὼς ὁ δάσκαλός του καταδικάστηκε νὰ σκοτωθῇ, μετάνιωσε γιὰ τὸ κακὸ πού εἶχε κάμει. Πῆγε λοιπὸν στοὺς ἀρχιερεῖς φέρνοντας πίσω τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ λέγοντας πὼς ἀμάρτησε γιατί παράδωσε ἓνα ἄθωο. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν ὅτι αὐτὸ δέν τοὺς ἔμελλε παρὰ ἦταν δικός του λογαριασμός. Τότε ὁ Ἰούδας πέταξε τὰ χρήματα στὸ ναὸ καὶ ἔπειτα πῆγε καὶ κρεμάστηκε.

8. Ὁ Ἰησοῦς μπρὸς στὸν Πιλάτο.

Ἀφοῦ τὸ συνέδριο τῶν Ἑβραίων ἔβγαλε τὴν ἀπόφαση θανάτου γιὰ τὸν Ἰησοῦ τὰ ξημερώματα τῆς Παράσκευῆς τὸν ἔστειλαν δεμένον μὲ τὴ συνοδεία του στὸν Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος ἦταν ὁ Ῥωμαῖος κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας καὶ γιὰ νὰ ἐκτελεστῇ μιὰ ἀπόφαση τοῦ συνεδρίου ἔπρεπε αὐτὸς νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ. Ὅταν παρουσιάστηκαν σ' αὐτὸν μὲ τὸν Ἰησοῦ, ὁ Πιλάτος ρώτησε ποιά ἦταν ἡ κατηγορία πού τὸν καταδίκασαν. Τότε

ὁ ὄχλος φώναξε: «Ἄν δὲ ἦταν ἔνοχος δὲν θὰ τὸν φέρναμε μπρός σου». Ὁ Πιλάτος εἶπε τότε: «Πάρτε τον καὶ σταυρώσετέ τον ὅπως ὀρίζει ὁ Νόμος σας». Μὰ οἱ Ἰουδαῖοι φώναξαν πάλι πὼς αὐτοὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ θανατώνουν. Τότε εἶπε ὁ Πιλάτος: «Θέλετε λοιπὸν νὰ σταυρωθῇ ὁ βασιλιάς σας;» Τότε οἱ Ἰουδαῖοι εἶπαν πὼς δὲν ἔχουν ἄλλο βασιλιά παρὰ μόνον τὸν Καίσαρα καὶ ἂν ὁ Πιλάτος ἀρνηθῇ νὰ διατάξῃ τὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ θὰ κατηγορηθῇ πὼς δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Καίσαρα. Ὁ Πιλάτος φοβήθηκε ἀκούοντας αὐτά, τραβήχτηκε λοιπὸν μέσα, ὅπου εἶχαν τὸν Ἰησοῦ, καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἀλήθεια παραδέχεται πὼς εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Μὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθη ὅτι δὲν εἶπε ποτὲ τέτοιο πράγμα. Ἄν ἦταν βασιλιάς, θὰ εἶχε ἀνθρώπους νὰ τὸν ὑπερασπιστοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Μὰ ἡ δική του ἢ βασιλεία δὲν εἶναι τῆς γῆς. «Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον γιὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια» εἶπε στὸ τέλος. Τότε ὁ Πιλάτος ξαναβγῆκε καὶ εἶπε στὸν ὄχλο πὼς δὲ βρίσκει τίποτε στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ νὰ τὸν καταδικάσῃ νὰ σταυρωθῇ. Μὰ οἱ Ἰουδαῖοι φώναξαν τώρα: «Σταύρωσον, σταύρωσον!». Τότε ὁ Πιλάτος βλέποντας πὼς ἦταν ἄδικο νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ δὲν ἦταν ἔνοχος θανάτου, θέλησε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ λύσσα τῶν Ἰουδαίων.

Ἦταν συνήθεια τῇ γιορτῇ τοῦ Πάσχα ν' ἀφήνουν ἐλεύθερο ἓνα κατάδικο. Καὶ εἶχαν τότε στὴ φυλακὴ ἓνα φοβερὸ ληστή, τὸ Βαραβᾶ. Ρώτησε λοιπὸν τὸν ὄχλο

ὁ Πιλάτος ποιὸν ἤθελαν νὰ ἐλευθερωθῇ, τὸ Βαραβᾶ ἢ τὸν Ἰησοῦ. «Τὸ Βαραβᾶ, τὸ Βαραβᾶ» φώναξε τὸ πλῆθος. «Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάμω;» ρώτησε πάλι ὁ Πιλάτος. Καὶ ὁ ὄχλος ἀπαντοῦσε: «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον». Τότε ὁ Πιλάτος ἔδωσε διαταγὴ νὰ μαστιγώσουν τὸν Ἰησοῦ, μήπως καὶ μαλακώσῃ ἔτσι τοὺς ἐξαγριωμένους Ἰουδαίους. Οἱ στρατιῶτες φόρεσαν τοῦ Ἰησοῦ κόκκινη στολὴ καὶ ἔβαναν στὸ κεφάλι του ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια. Ἔτσι ὁ Πιλάτος παρουσίασε τὸ Χριστὸ στὸν ὄχλο λέγοντας: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος», δηλαδή: νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀπαιτεῖτε νὰ σταυρώσω, βλέπετε ὅτι δὲν ἀξίζει αὐτὴ τὴν καταδίκη. Μὰ οὔτε μὲ αὐτὰ μαλάκωσε ὁ Ἑβραϊκὸς ὄχλος, ἀλλὰ φώναζε ἀσταμάτητα: «Σταύρωσον σταύρωσον!».

Τότε ὁ Πιλάτος ἔνιψε τὰ χέρια του καὶ εἶπε: «Νίπτω τὰς χεῖρας μου. Ἐσεῖς θὰ ἔχετε τὴν ἁμαρτία». Καὶ ὁ ὄχλος φώναζε: «Ἡ ἁμαρτία ἅς εἶναι σὲ μᾶς καὶ στὰ παιδιά μας».

Ἔτσι πῆραν τὸν Ἰησοῦ μὲ τὴ συγκατάθεση τοῦ Πιλάτου καὶ πῆγαν νὰ τὸν σταυρώσουν.

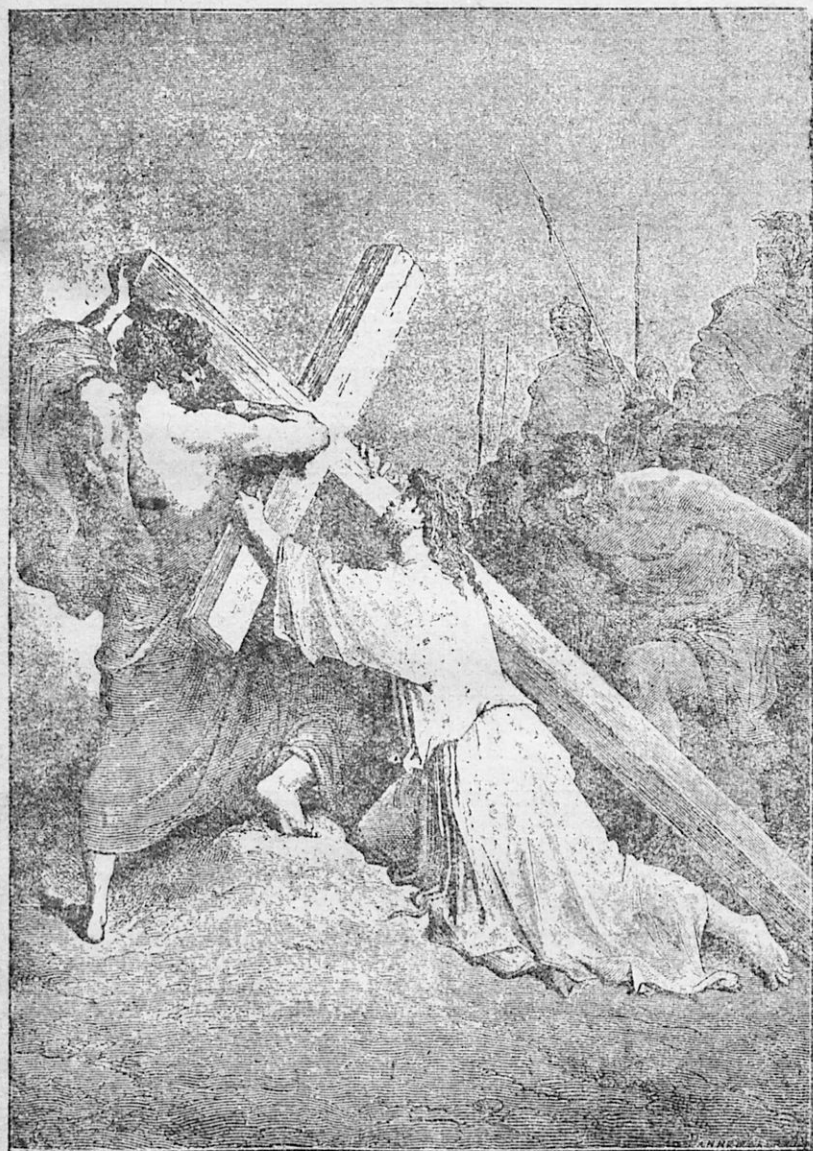
9. Ἡ Σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ

Τοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατο τοὺς ἔφεραν σ' ἓνα λόφο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ποὺ λεγόταν Γολγοθᾶς ἢ Κρανίου τόπος κι ἐκεῖ τοὺς σταύρωναν. Φόρτωσαν λοιπὸν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸ

σταυρό καί ξεκίνησαν γιά τὸ Γολγοθᾶ. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Ἰησοῦς κουράστηκε στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος καὶ τὰ παθήματα, φώναξαν ἓναν ἄνθρωπο, τὸ Σίμωνα, τὸν Κυρηναῖο, γιὰ νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐτὸ, τὸ σταυρό. Ὄταν ἔφτασαν πάνω στὸ Γολγοθᾶ, σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ καθὼς καὶ δυὸ ἄλλους ληστὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερά του. Καὶ στὸ πάνω μέρος τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν μιὰ ἐπιγραφή: Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλιάς Ἰουδαίων. Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ξίδι ἀνακατεμένο μὲ χολή. Ὑστερα ἔρριξαν κλήρους καὶ μοίρασαν τὰ ροῦχα του. Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἐμπρὸς στὸ σταυρὸ οἱ Ἑβραῖοι βρίζοντας καὶ περιπαίζοντας τὸν σταυρωμένο Χριστό: «Ἄν εἶσαι γιὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ σταυρό!» ἔλεγαν. Μὰ ὁ Χριστὸς τὰ ὑπέμενε ὅλα καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρέσῃ, γιὰτὶ δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν.

Ἀκόμα κι ἓνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους κακούργους εἶπε: «Ἄν εἶσαι ὁ Χριστὸς σῶσε τὸν ἑαυτό σου καὶ μᾶς». Ὁ ἄλλος ὁμως κακοῦργος τὸν μάλλωσε καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρήθηκαμε, μὰ αὐτὸς δὲν ἔκανε κακὸ κανένα». Ἐπειτα γύρισε κι εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Κύριε, θυμήσου με ὅταν θὰ ρθῇς στὴ βασιλεία σου». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἀληθινὰ σοῦ λέγω, πῶς σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν Παράδεισο».

Ἐκεῖ πλησίασε τότε ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ μαζί μὲ τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ του τὸν Ἰωάννη. Καθὼς τοὺς εἶδε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὴ μητέρα του: Μητέρα, νὰ ὁ γιὸς σου».

Ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸ Γολγοθᾶ.

Σιδε ὁ Ἰησοῦς εἶπε στή μητέρα του: «Μητέρα, νά ὁ γιός σου». Κι ἔπειτα στὸν Ἰωάννη: «Ἰωάννη, νά ἡ μητέρα σου». Ὁ Ἰωάννης πῆρε ἀπὸ τότε τὴ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ στὸ σπίτι του καὶ τὴν εἶχε σὰ μητέρα δική του.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημέρι ἓνα βαθὺ σκοτάδι πλάκωσε τὴ γῆ καὶ τὴ σκέπασε. Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἰησοῦς φώναξε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' ἐγκατέλειψες;» Ὑστερα εἶπε: «Διψῶ». Ἕνας στρατιώτης ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φρουροῦσαν, βούτηξε ἓνα σφυγγάρι στὸ ξίδι καὶ τόβαλε στὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ μ' ἓνα μακρὺ καλάμι. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Τετέλεσται», δηλαδή: «τελείωσε τὸ ἔργο μου». Ἐπειτα στέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε: «Πατέρα, σὲ Σὲ παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Κι ἀμέσως ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ πέθανε.

Μόλις πέθανε ὁ Χριστὸς σείστηκε ἡ γῆ, σχίστηκαν οἱ βράχοι, μνήματα ἄνοιξαν καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἀναστήθηκαν καὶ παρουσιάστηκαν στὴν πόλη. Αὐτοὶ ποὺ φρουροῦσαν τοὺς σταυροὺς κι ἄλλοι ποὺ εἶδαν αὐτά, φοβήθηκαν κι ἔλεγαν, ὅτι ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν γιὸς τοῦ Θεοῦ.

10. Ἡ ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ἐπίσημος καὶ μέλος τοῦ συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων. Αὐτὸς τὸ βράδυ τῆς σταύρωσης πῆγε στὸν Πιλάτο καὶ τὸν

παρακάλεσε νὰ διατάξη νὰ δώσουν σ' αὐτὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν ταφή του. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια. Τότε ὁ Ἰωσήφ μαζί μὲ τὸν Νικόδημο πῆραν τὸ σῶμα, τὸ ἄλειψαν εὐλαβικὰ μὲ ἀρώματα καὶ τὸ τύλιξαν σὲ καθαρὸ σεντόνι. Ὑστερα τὸ ἔθαψαν σ' ἓνα καινούργιο μνῆμα σκαλισμένο στὸ βράχο κι ἔκλεισαν τὸ ἄνοιγμα μὲ μεγάλη πλάκα. Μαζὺ ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἄλλες γυναῖκες. Οἱ Φαρισαῖοι σὰν ἔμαθαν τὴν ταφή τοῦ Ἰησοῦ πῆγαν στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν νὰ βάλῃ στρατιῶτες φρουρὰ στὸν τάφο, γιὰτὶ ἦταν φόβος νὰ πᾶνε οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ κλέψουν τὸ σῶμα, γιὰ νὰ ποῦν ὕστερα πῶς ἀναστήθηκε. Ὁ Πιλάτος δέχτηκε κι ἔστειλε λοιπὸν στὸν τάφο φρουρ

11. Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ.

Μόλις ξημέρωσε ἡ Κυριακή, κίνησαν γιὰ τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη φέρνοντας ἀρώματα γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα του. Πηγαίνοντας μιλοῦσαν γιὰ τὸ πῶς θὰ κατῶρθωναν νὰ κυλίσουν τὴν πέτρα τοῦ τάφου. Μόλις ἔφτασαν ὅμως στὸ μνῆμα, εἶδαν μὲ ἀπορία πῶς ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἡ πέτρα κυλισμένη. Οἱ φρουροὶ τοῦ μνήματος ἦταν πεσμένοι κάτω καὶ φαίνονταν περίφοβοι σὰν νεκροί. Κι ἓνας ἄγγελος ἀσπροφορεμένος στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ μνήματος. Οἱ γυναῖκες ἔμειναν καὶ

ναΐκες ἔμειναν καὶ κοίταζαν φοβισμένες. Τότε ὁ ἄγγελος τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβᾶστε. Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ ποῦ σταυρώθηκε; Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἀναστήθηκε. Ἐλᾶτε, κοιτάξετε τὸν τόπο ποῦ τὸν εἶχαν βάλει καὶ πηγαίνετε γρήγορα νὰ δώσετε τὴν εἶδηση στοὺς μαθητές του». Οἱ γυναῖκες ὁλόχαρες ἔτρεξαν νὰ φέρουν τὴ μεγάλη εἶδηση. Στὸ δρόμο εἶδαν τὸν Ἰησοῦ κι αὐτὸς τοὺς εἶπε «Χαίρετε». Ἔπεσαν εὐθὺς στὰ γόνατα, ἔπιασαν τὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησαν. Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πάλι: «Πηγαίνετε, δώστε τὴν εἶδηση στοὺς μαθητές μου». Κι αὐτὲς ἔφυγαν τρέχοντας, νὰ ποῦν τὸ εὐχάριστο πρᾶγμα στοὺς μαθητές.

Σὲ λίγο τὴν ἴδια μέρα φανερώθηκε ὁ Χριστὸς στὸν Ἀπόστολο Πέτρο καὶ στοὺς ἄλλους μαθητές. Μόνον ὁ Θωμᾶς δὲν τὸν εἶδε, γιατί δὲν ἦταν μαζί τους. Κι ὅταν οἱ ἄλλοι τοῦ τὸ εἶπαν, αὐτὸς δυσκολευόταν νὰ τὸ πιστέψη, κι ἔλεγε πῶς γιὰ νὰ πιστέψη ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὸν «τύπο τῶν ἡλῶν», δηλ. στὰ σημάδια ποὺ ἄφησαν τὰ καρφιά στὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Πέρασαν λίγες μέρες κι ὁ Ἰησοῦς παρουσιάστηκε πάλι στοὺς μαθητές του, ὅταν ἦταν κι ὁ Θωμᾶς μαζί. Τότε τοῦ εἶπε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὰ σημάδια τῶν πληγῶν κι ὁ Θωμᾶς ἔτσι πίστεψε. Μὰ ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε: «Ἐσὺ Θωμᾶ ἔβαλες τὸ χέρι σου στὶς πληγές μου γιὰ νὰ πιστέψης. Μὰ εὐτυχισμένοι εἶναι κεῖνοι ποὺ θὰ πιστέψουν χωρὶς νὰ ἰδοῦν». Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς φανερόνταν κι ἔμενε μαζί μὲ τοὺς μαθητές του σαράντα μέρες,

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ.

ἐκκλησία μας εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ γίνεται τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Τότε ψέλνομε καὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀναστάσιμα τροπάρια:

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.» Ποῦ θὰ πῇ: «Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ νεκρός, ἀφοῦ νίκησε τὸ θάνατο μὲ τὸ θάνατο τὸ δικό του καὶ χάρισε ζωὴ σ' ὅσους ἦταν στὰ μνήματα νεκροί».

12. Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ

Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση σαράντα μέρες, ὁ Ἰησοῦς πῆρε τοὺς μαθητὲς του καὶ πῆγε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ποὺ εἶναι κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ τοὺς εἶχε ὑποσχεθῇ. Μ' αὐτὸ θὰ τοὺς βοηθοῦσε καὶ θὰ τοὺς ἔδινε δύναμη νὰ κηρύξουν τὴ διδασκαλία του σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀμα ἔδωσε τὴν τελευταία αὐτὴ παραγγελία ὁ Ἰησοῦς εὐλόγησε τοὺς μαθητὲς του καὶ μπροστὰ τοὺς ἀνελήφθηκε στὸν οὐρανὸ σκεπασμένος μ' ἓνα φωτεινὸ σύννεφο. Κι ἐνῶ οἱ μαθητὲς κοίταζαν ἀκόμη στὸν οὐρανό, δύο ἄγγελοι μὲ ἄσπρα φορέματα παρουσιάστηκαν μπροστὰ τοὺς καὶ τοὺς εἶπαν:

«Ἄντρες Γαλιλαῖοι, τί κοιτάζετε στὸν οὐρανό; Αὐτὸς

ὁ Ἰησοῦς ποῦ ἀναλήφτηκε στοὺς οὐρανοὺς θὰ ξαναγυρίση μὲ τὸν ἴδιο τρόπο». Τότε οἱ μαθητὲς προσκύνησαν καὶ γύρισαν στὴν Ἱερουσαλὴμ χαρούμενοι, εὐλογώντας καὶ δοξάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ σαράντα μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τότε ψέλνουν καὶ τὸ ἀπολυτίκιο:

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου». Ποῦ θὰ πῇ: «Χριστέ καὶ Θεέ μου, ἀναλήφτηκες μὲ δόξα κι ἔκαμες νὰ χαροῦν οἱ μαθητὲς σου, γιατί ὑποσχέθηκες νὰ τοὺς στείλῃς τὸ ἅγιο Πνεῦμα καὶ βεβαιώθηκαν ὅταν ἀνελήφθης εὐλογώντας τους, πὼς ἐσὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου».

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Θεοτόκος.

	Σελίς
1. Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου	3
2. Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου	4
3. Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου	6
4. Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου	7

Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

1. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννη	7
2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη	9
4. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννη	9

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ζωὴ του ὡς τὰ τριάντα του χρόνια.

1. Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ	11
2. Ἡ προσκύνησις τῶν μάγων	13
3. Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο	14
4. Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Ναζαρέτ	15
5. Ὁ Ἰησοῦς δώδεκα χρονῶν στὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλήμ...	16
6. Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ	17

Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὰ ἔργα του.

1. Ὁ Ἰησοῦς διαλέγει τοὺς δώδεκα μαθητὲς του	18
2. Τὸ θαῦμα στὴν Κανά	20
3. Ἡ ἀνάστασις τοῦ γιοῦ τῆς χήρας	21
4. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰσείρου	21
5. Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει δέκα λεπρούς	23
6. Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τὸν παράλυτο τῆς Καπερναούμ..	24
7. Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τὸν ὑπηρέτη τοῦ Ἐκατόνταρχου.	25
8. Ὁ Ἰησοῦς γιαιτρεύει τὸν τυφλὸ στὴν Ἱεριχώ	26
9. Ὁ Ἰησοῦς χορταίνει πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους με πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια	27

10. 'Ο 'Ιησοῦς γιατρεύει τὸν παράλυτο τῆς Βηθεοδᾶ	28
11. 'Ο 'Ιησοῦς παύει τὴν τρικυμία	30
12. 'Ο 'Ιησοῦς γιατρεύει τὸν ἀπὸ γενετῆς τυφλόν	30
13. 'Ο θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	31
14. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ 'Ιησοῦ	33

Ἡ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

1. 'Ο 'Ιησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος	34
2. 'Ο 'Ιησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα	35
3. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀνόητου πλουσίου	38
4. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνη καὶ Φαρισαίου	39
5. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	40
6. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη	41
7. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου γιοῦ	42

*'Ο 'Ιησοῦς τελειώνει τὸ ἔργο του μὲ τὶς τελευταῖες
ἡμέρες τῆς ζωῆς του.*

1. 'Ο 'Ιησοῦς μπαίνει στὴν Ἱερουσαλὴμ	44
2. 'Ο 'Ιησοῦς ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς Φαρισαίους	46
3. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	47
4. 'Ο μυστικὸς δεῖπνος	47
5. Ἡ σύλληψις τοῦ 'Ιησοῦ στὴ Γεθσημανῇ	50
6. 'Ο 'Ιησοῦς μπροστὰ στὸν Ἀννα καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Πέ- τρου	52
7. 'Ο 'Ιησοῦς στὸ Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων	54
8. 'Ο 'Ιησοῦς μπρὸς στὸν Πιλάτο	55
9. Ἡ σταύρωσις τοῦ 'Ιησοῦ	57
10. Ἡ ταφὴ τοῦ 'Ιησοῦ	60
11. Ἡ ἀνάστασις τοῦ 'Ιησοῦ	61
12. Ἡ ἀνάληψις τοῦ 'Ιησοῦ	63

0020561238

